

Lord Raffles

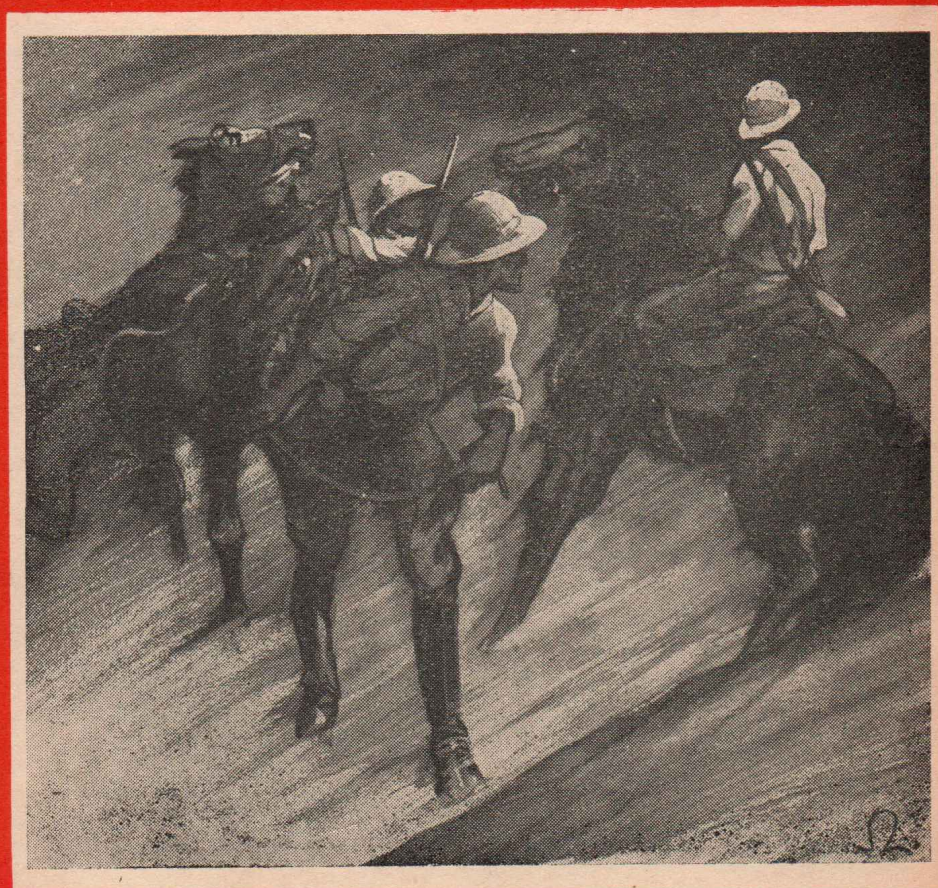
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE TEMPEL VAN VISHNOE

N° 2459

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Tempel van Vishnoe

HOOFDSTUK I

VAN KAHNPUR NAAR GWALIAR

De zon brandde fel op de witte weg, die zich in het Indische district Bundelkhand uitstrekt van het spoorwegkruispunt Kahnpur tot de stad Gwaliar, gelegen aan een der zijrivieren van de Ganges, een der grootste rivieren van Voor-Indië.

Een van hitte trillende hemel stond als een koepel van vuur over het landschap.

Geen enkel levend wezen liet zich zien op de schier eindeloze weg.

Soms werd heel, heel hoog in de lucht een vlucht grote vogels zichtbaar, lammeieren, dagroefvogels die op buit uit waren, en met scherpe blik, turend naar

het kadaver van een paard of van een zebu op de verzengde aarde.

De stilte werd slechts verstoord door het snerpend geluid van de zandkorrels, die opgejaagd door de brandende woestijnwind, de verdorde bladeren der armzalige planten teisterden.

Toch was deze eenzame streek op het ogenblik, waarop deze vertelling aanvangt niet geheel en al uitgestorven.

Langs de door de hete wind haast onbegaanbare weg, reden drie ruiters.

Zij waren gezeten op kleine, sterke paardjes, welke niet alleen geschikt waren voor de vlakke weg, maar ook de steile bergepaden konden bestijgen, die

in deze woeste streken zo veelvuldig voorkomen.

De paarden waren degelijk en fraai opgetuigd.

Zadels, hoofdstelen en teugels waren van Marokkijnleder, en het tuig was op vele plaatsen met kleine plaatjes van messing beslagen, die fel de zonnestralen weerkaatsten.

De drie ruiters waren mannen in de kracht van hun leven.

Een hunner was opvallend groot en breed gebouwd, en stak wel een hoofd boven zijn twee reisgezellen uit.

De tweede was een man met een scherp getekend gelaat, waarin twee grote, grijze ogen levendig schitterden.

Dat gelaat was gebruid en getuigde van een ontembare wilskracht.

De derde reiziger was kleiner, tenger, en toch krachtig gebouwd.

Hij had een rond gezicht, waaruit twee heldere blauwe ogen de wereld in keken.

De ruiters waren gekleed zoals de omstandigheden in deze streken het vereisten, een rijbroek van nanking, hoge lederen beenkappen, en een sporthemd van dunne stof.

Om het middel droegen zij een brede geel lederen riem, waarin een jachtmes stak en waaraan de grote revolvertas hing.

Een Engelse buks hing aan een riem over hun schouder.

Hun hoofd was gedekt door een witte helmhoed, die hen moest beschermen tegen de brandende stralen der zon.

Hun jassen waren opgerold achter op het zadel bevestigd.

Het paard van de grootste der drie ruiters was bovendien belast met twee manden, die terweerszijden van het zadel afhingen en blijkbaar gevuld waren met levensmiddelen.

Deze drie mannen, die in de late namiddag van de maand juli langs de weg trokken, waren Lord Edward Lister, alias John Raffles, zijn trouwe vriend Charles Brand en James Henderson, die als chauffeur Lord William Aberdeen diende, onder welke naam de Grote Onbekende zijn avontuurlijke rol in de hoogste kringen van Londen speel-

de.

Slechts enkele weken geleden had Raffles in Frankrijk een avontuur beleefd, dat hem bijna het leven had gekost.

Hij werd daarbij nogal zwaar gewond en slechts aan de trouwe zorg van Charles Brand en van de reus Henderson was het te danken geweest, dat hij gezond en wel naar Engeland had kunnen terugkeren.

Om van de vermoedenissen van dit avontuur te bekomen en om een « natuur » te doen, zoals hij het noemde, had Raffles besloten een reis te ondernemen naar India, dat hij reeds meermalen had bezocht, en waar hij naar hartelust op jacht kon gaan.

Als Raffles een plan had gemaakt, moest dat ook worden uitgevoerd.

Niet zodra was hij dan ook volkomen genezen of hij gaf uitvoering aan zijn voornemen.

De koffers werden gepakt, de wapens werden duchtig nagezien, en reeds een paar dagen later was het drietal op weg naar Bombay, waar zij enige weken later aan land stapten.

Daar het niet hun doel was zich in deze streken op te houden, die reeds geheel en al door de Westerse beschaving van hun oorspronkelijke aard waren vervreemd, namen zij de trein, die hen door Centraal Indië en Bihar tot in het hart van de provincie Bengalen bracht.

Daar huurden zij paarden en trokken de jachtvelden in, tussen de lage heuvels gelegen en nog rijk aan wild van allerlei aard, ofschoon zij dieper het land zouden moeten intrekken, als zij de tijger wilden gaan schieten, zoals het daarginds heet.

Zij vertoefden daar omstreeks een week, namen toen opnieuw de trein en reden verder noordwaarts, tot aan Benares aan de Ganges.

Hier stapten zij uit en reisden verder te paard of op de rug van olifanten, of in de door ossen getrokken wagens met hun zware wielen zonder spaken, die uit een enkel blok hout zijn vervaardigd.

In de buurt van Allezabad schoot

Raffles zijn eerste tijger, een buitengewoon groot dier, waarvan het vlees onder de drijvers werd verdeeld, terwijl de huid zorgvuldig werd geprepareerd om naar het huis van Lord Aberdeen in de Cromwell Street van Londen te worden gezonden.

Zo waren zij, met korte dagreizen, en slechts verder trekkend als de brandende woestijnwind was gaan liggen, steeds verder van de centra der westerse beschaving verwijderd geraakt.

Zij trokken langs gehuchten met een uitsluitend inlandse bevolking en hadden tenslotte de weg bereikt, waarlangs zij nu voorttrokken.

Geruime tijd hadden de drie ruiters geen woord gesproken, loom als zij waren van de hitte, ofschoon de dag reeds ten einde spoedde.

Charles Brand nam zijn helm af en veegde zijn nat voorhoofd met zijn zakdoek droog, iets, dat hij wel had kunnen laten, want even later was het weer kletsnat.

— Zouden wij nog ver van een bewoonde plek af zijn? vroeg hij.

Raffles dacht even na voor hij antwoordde:

— Volgens de kaart, zeker nog vier uur rijden. Wij zullen echter zo verstandig zijn niet verder te gaan, alvorens wat gerust te hebben. De paarden moeten trouwens ook gedrenkt worden.

— Waar wil je dat doen?

— Bij een van gindse bosjes, daar aan de gezichtseinder. Er zal daar wel water zijn en wij kunnen in de schaduw van die bomen wat eten.

— Het is hier ontzettend stil en verlaten.

— Ja, wij zijn hier in een der dunst bevolkte streken. Zodra men zich in India afwendt van de grote steden, komt men trouwens aanstonds in streken waar men soms dagen lang kan reizen zonder een levende ziel te ontmoeten.

— Is het hier veilig?

— Veilig? Bedoel je vanwege de dieren of vanwege de mensen?

— Och de dieren zullen wij wel baas kunnen blijven; ik bedoel de bevolking hier.

— Nu, dan kan ik je, geloof ik, wel

gerust stellen. Hier woont een zachtvaardig slag mensen, die ons zeker niets in de weg zullen leggen. Een dagreis noordelijker echter zouden wij in het gebied der Vindhya komen, en daar wonen nog enige woeste stammen, volgelingen van Nana Sahib.

— Van de Nabob, die ruim een halve eeuw geleden de opstand der Spayers verwekte?

— Precies, die bedoel ik. En daarginds vindt men ook nog zeer vele aanhangers der Thugs.

— Dat gevreesde genootschap van de Worgers bestaat dus nog altijd, mylord? riep Henderson verbaasd uit.

— Nog altijd, James, antwoordde Raffles. De overheid weet dat ook wel, maar zij weet tevens dat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk is, dat geheime genootschap geheel uit te roeien. De leden vormen een kliek, die elkaar nooit zullen verraden en als men de geheimen van de Thugs eens kon doorgronden, dan zou men ongelooflijke dingen ontdekken. Dan zou men, bijvoorbeeld, bemerken, dat zelfs zeer hoog geplaatste Indische regeringsambtenaren zowel als Fakirs en bedelmonniken er lid van zijn.

Henderson schudde het hoofd.

— Dat men zo iets niet de kop kan indrukken, mylord, bromde hij.

— Dat zal nooit lukken, James, hernam Raffles glimlachend. Nog steeds wordt geconstateerd dat er zonder blijkbare reden mensen tersluiks worden overvallen, door ze een lang zijden koord, dat aan het einde van een loden kogel is voorzien, om de hals te slingeren en op die wijze in enkele seconden te worgen.

— Gebeurt dat werkelijk, mylord? riep Henderson uit.

— Ja zeker, James.

— Maar waarom doen zij dat in 's hemelsnaam, mylord? riep de chauffeur uit.

— Eenvoudig om aan hun Godin, De Godin van de Dood, te behagen, antwoordde Raffles. Zij geloven in volle ernst dat zij door iemand te worgen, een werk verrichten dat hen aanspraak geeft op een plaats in het Indische walhala, aan de voeten van Boedha.

— Het is een rare godsdienst, mylord, riep Henderson uit. En ik geloof niet dat ik er ooit aan mee zal doen.

Charles Brand barstte in lachen uit.

— Dat is een grote geruststelling, James, merkte hij op. Laten wij de hemel bidden, dat wij niet met die heren in aanraking komen.

— Dat mogen wij zeker wel, Charles zei Raffles ernstig, meestal kraait er geen haan naar, als er iemand op die wijze wordt vermoord. De moordenaars weten het lijk spoorloos te doen verdwijnen en dan is er weer eens iemand verdwenen, zonder dat men weet hoe.

— Doen zij dat ook met mensen van hun eigen volk, mylord? vroeg Henderson.

— Inboorlingen zowel als blanken, James, antwoordde Raffles. Zij maken daarin geen onderscheid. Zij zijn de vijanden, en daar komen zij rond voor uit, van het hele mensdom, ten minste voor zover ze geen lid zijn van het Genootschap der Worgers.

— Dus dood maken en weg wezen, mylord, en daarmee uit?

— Neen, James, meestal niet. In de meeste gevallen wordt het slachtoffer tevens uitgeplunderd.

— Dus die Godin van de Dood schijnt ook wel contanten te kunnen gebruiken? ging Henderson voort.

— Dat zal wel zo zijn, James, antwoordde Raffles glimlachend. Ik moet er je echter opmerkzaam maken, dat je geheugen je in de steek begint te laten, want je moest je toch eigenlijk herinneren, dat wij enige jaren geleden een ontmoeting met een paar van die vriendelijke vrienden hebben gehad in het hartje van Londen. En later hebben wij nog eens met de Worgers kennis gemaakt, dicht bij een van mijn buitenplaatsen.

— Dat van Londen herinner ik mij, mylord, maar bij het tweede avontuur was ik, helaas, niet bij, en dat spijt mij, want ik heb het gevoel, dat men er een goede daad mee verricht als men de aarde van dit ontuig bevrijdt.

— Dat is misschien ook wel zo James, zei Raffles, maar als wij wat dichterbij komen, zou ik je sterk aanraden daar niet al te luid over te spreken, want dat zou wel eens erg ongezond voor je kunnen zijn. Bedenk wel dat die heerschappen listig zijn als de slangen, vlug als een hert en onhoorbaar als een kat.

Henderson krabde zich achter het oor en zei langs zijn neus weg:

— Ik denk dat ik dan wat zachter zal moeten praten, mylord.

Onder het voeren van deze en dergelijke gesprekken waren de ruiters een der bosjes genaderd, die hier en daar enige beschutting tegen de hitte boden.

Dat zij hier water zouden aantreffen hadden hun paarden hun reeds een half uur tevoren aangekondigd, want deze schrandere dieren hadden toen al de fijne kop opgeheven en door de neusgaten begerig de frisse lucht opgesnoven.

Ook hadden zij hun gang versneld, zonder daartoe te behoeven te worden aangezet.

Zodra zij zich in de schaduw van de bomen bevonden, stegen de ruiters af.

De paarden werden van het bit ontdaan, zodat zij vrijelijk konden drinken, en Henderson begon in een der manden te snuffelen, met het doel een kleine maaltijd te kunnen bereiden.

Een helder beekje slingerde zich door het bosje, dat blijkbaar zijn oorsprong vond op een der heuvels, die zich in het westen verhieven, en waarachter de zon reeds was verdwenen.

HOOFDSTUK II

DE TEMPEL VAN JALAUN

Raffles, die uit ervaring wist hoe snel de duisternis valt onder deze keerkringen, zei, zodra het drietal zich had neergezet om wat te eten:

— Wij mogen hier niet al te lang blijven zitten, jongens, want over een uur is het volkomen donker. En kijk eens naar de lucht; ik vrees dat er een hevig onweer op komst is. Het is zaak, dat wij nog vanavond Jalaun bereiken.

— Waar is dat, mylord? vroeg Henderson.

— Jalaun is een klein stadje, op enige mijlen van de linkeroever van de Jumna, een zijrivier van de Ganges. Wij moeten dus zo gauw mogelijk weer opstijgen want het is nog wel twee uur rijden, alvorens wij dat plaatsje bereikt hebben.

De maaltijd duurde dan ook niet lang en de paarden, die een weinig waren afgedwaald, werden opgevangen. De drie reizigers slingerden zich weer in het zadel.

Zodra zij onder de bomen vandaan waren keek Raffles met gerimpeld voorhoofd naar de koperkleurige lucht.

Het was zo windstil, dat de bladeren aan de bomen zelfs niet bewogen.

De hitte was nog toegenomen, ofschoon de zonnestralen slechts schuin de drie ruiters troffen.

Zwijgend en snel reden zij voort.

Nergens was een huis of een boom te bekennen.

Na anderhalf uur ongeveer doemden heel in de verte de witte huizen van Jalaun op, dat op een tamelijk hoge heuvel is gelegen, en de laatste zonnestralen opving.

— Laten wij ons haasten, drong Raffles aan, er hangt een onweer in de lucht en wij kunnen hier nergens schuilen.

De drie reizigers zetten hun rijdieren tot meerdere spoed aan, maar er waren nog geen tien minuten verlopen, of ineens joeg een hevige windvlaag hun het fijne zand van de weg in de ogen.

Tegelijkertijd doorkliefde een hevige bliksemslag het zwerk, en bijna onmiddellijk daarna liet zich een ratelende donderslag horen. Het onweer was in alle hevigheid losgebroken.

Een ware orkaan joeg het zand in dichte wolken op, zodat reizigers en dieren bijna verblind werden.

Die beproeving duurde echter niet lang, om plaats te maken voor een andere. De sluizen des hemels openden zich en de regen stroomde in dikke stralen neer zodat de weg aldra in een modderpoel was veranderd.

De bliksem was niet van de lucht, de paarden werden schuw en drongen zich in hevige angst tegen elkander.

Tot overmaat van ramp was het nu zo donker geworden, dat men nauwelijks een hand voor ogen kon onderscheiden.

Maar bij het licht van een felle bliksemslag, die een zware boom ter zijde van de weg in tweeën spleet, had Raffles een donkere massa aan de linkerkant van de weg ontdekt.

Om zijn stem boven het lawaai van de storm hoorbaar te maken, schreeuwde hij:

— Daar staat een huis. Direct er heen.

Binnen enkele minuten hadden zij het gebouw bereikt, dat Raffles voor een huis had aangezien.

Het was een vervallen tempel, die zeker in geen halve eeuw de gelovigen binnen zijn muren had gezien, en die gedurende al die tijd verwaarloosd was.

De monumentale deuren, die toegang tot het inwendige van de tempel verleenden, hingen scheef uit de hengsels en het was gemakkelijk binnen te gaan.

Raffles bedacht zich geen ogenblik.

Hij sprong van zijn paard en leidde het dier naar een klein bijgebouw, dat tegen de tempelmuur aangebouwd was en misschien vroeger gediend had om er de offerdieren te stallen.

Zijn twee metgezellen volgden zijn voorbeeld.

De paarden werden van de hoofdstellen ontdaan en met de halsters aan een ingemetselde ring vastgemaakt.

Het onweer barstte met verdubbelde hevigheid los, en het drietal zette zich schrap om de tempel binnen te gaan.

Hier waren zij althans beschut tegen de stromende regen en de hevige wind.

Raffles haalde zijn elektrische zaklantaarn te voorschijn en een ogenblik later konden zij het inwendige van de tempel waarnemen.

Het was een vrij grote rechthoekige ruimte, ongeveer twintig meter lang en twaalf meter breed.

In het midden van de korte zijde tegenover de deuren bevond zich een altaar, of offertafel.

Op bijna drie meter van de vloer, waren een achttal hoge en smalle vensters aangebracht.

Hier en daar stonden zware stenen banken langs de wanden, waarschijnlijk bestemd voor de priesters die de plechtigheid moesten leiden.

De vloer was belegd met grote vierkante tegels, die voor het grootste gedeelte gebroken en scheef weggezakt waren.

Het altaar bestond uit een groot blok grijze steen, aan de bovenzijde uitgehouden om er het bloed van het offerdier in op te vangen.

Ter weerszijden leidden drie treden, naar de achterzijde van het altaar.

In een oogwenk hadden de drie reizigers dit alles opgenomen.

Zij gingen naar een der hoeken, waar wat half vergaan stro lag, en strekten er zich bij gebrek aan beter met een zucht van welbehagen op uit.

— Zou het onweer nog lang duren?

vroeg Brand op gedempte toon.

— Dat geloof ik niet, Charles, antwoordde Raffles. In deze streken is dergelijk noodweer wel hevig, maar het duurt dan ook meestal kort.

— Blij toe, want ik zou hier niet graag blijven overnachten, al zitten wij hier nu ten minste droog.

De drie mannen zwegen en luisterden naar de regen, die hoorbaar afnam.

De storm bedaarde bijna even snel als hij opgekomen was.

Reeds wilde Henderson opstaan om poolshoogte te nemen van de toestand van het weer, toen Raffles hem met een gebaar tegenhield.

Verbaasd keek de reus hem aan.

— Ik wilde gaan zien hoe het weer is, mylord, zei hij.

— Stil, spreek niet zo luid, zei Raffles fluisterend.

Verwonderd keek nu ook Charles Brand hem aan.

— Waarom moeten we hier zo stil zijn? vroeg hij op gedempte toon.

— Hoor je dan niets? vroeg Raffles.

Brand luisterde ingespannen, liet zijn stem nog meer dalen en zei:

— Er wordt hier in de buurt gesproken. Ik hoor menselijke stemmen.

— Precies, en die stemmen komen van onder de grond, daar bij het altaar.

— Ik mag een staart krijgen, mylord als er daar beneden geen Engels gesproken wordt, fluisterde Henderson, die eveneens aandachtig had geluisterd.

De drie mannen slopen onhoorbaar naar de smalle zijtrappen en bereikten zo de achterzijde van het offerblok.

Raffles liet zijn lantaarn op de achterkant schijnen en fluisterde:

— Hier is een ingang.

Hij had een eind touw gegrepen, dat aan een lage ijzeren deur bevestigd was trok er even aan, en aanstonds ging de deur op een kier staan.

Hij duwde de deur wat verder open en zag het begin van een smalle, stenen trap, die naar beneden voerde.

De stemmen, die zij zoëven vernomen hadden, waren nu duidelijk hoorbaar, daar het onweer was weggetrokken en het buiten weer stil was.

In gebukte houding luisterden de mannen.

Er viel niet aan te twijfelen, daar beneden werd Engels gesproken, afgewisseld door uitdrukkingen in het Hindi, de taal van het land.

— Wij kunnen pas over vier dagen beginnen, als de Meester is gekomen, klonk een stem.

— Maar waarom kunnen wij het niet zelf opknappen? vroeg een ander.

— Wat? Denk je dat ik lust heb mij de wraak van onze chef op de hals te halen? Dank je wel. Als wij het Oog van Vishnoe stelen, dan kan ons dat de kop kosten. Hij heeft het plan bedacht, en wil het zelf ten uitvoer brengen.

Nu liet een andere stem zich horen van iemand die nog niet gesproken had, en die op aarzelende toon vroeg:

— Gelooft je nu werkelijk, dat het ons zal lukken ongemerkt in de tempel binnen te dringen? En als wij er in slagen, denk je dan dat wij niet aanstands achterhaald zullen worden?

— Als ik dat dacht, deed ik er niet aan mee. Wat het binnendringen in de tempel betreft, wij kunnen rekenen op de medewerking van enige Thugs, speciale vrienden van de Meester, en voor wie de bevolking in die streek erg bang is.

— Is die diamant werkelijk zoveel waard als men zegt?

— De waarde valt niet te schatten. Men beweert, dat het Oog van Vishnoe, als men de diamant volgens de gewone handelswaarde kon verkopen, omstreeks drie miljoen pond sterling zou opbrengen.

— Maar wij zullen die steen onmogelijk van de hand kunnen doen.

— Maar denk je dan, domoor, dat de Meester de diamant, die in heel de wereld bekend is, in zijn geheel wil verkopen? Natuurlijk wordt die diamant misschien wel in zes of tien stukken gezaagd, maar zelfs dan zal de waarde van die stenen tezamen nog minstens een miljoen pond bedragen. Ik zeg je, als ons deze slag lukt, dan kunnen wij ons hele leven verder op onze lauweren rusten.

— Jawel... jawel... als het ons lukt,

maar ik blijf volhouden, dat het een onzinnige onderneming is, liet de stem van de twijfelaar zich weer horen.

— Ach wat, Forster, je ziet de zaak te zwart in. Als de Meester er maar eenmaal is, en ons het plan nader heeft uiteengezet waartoe wij hem als de aanvoerder van de Gouden Sleutel de gegevens hebben verstrekt, dan zul je zien dat het op rolletjes zal lopen.

— Wordt de Tempel van Vishnoe niet bewaakt?

— Wat dacht je. Maar bewakers kan je overhoop steken. Ik kan wel zien dat jij nog niet lang in dat land woont, anders zou je kunnen weten, dat een Thug in staat is je zo geruisloos uit de wereld te helpen, als een kat het met een muis doet.

— Om je de gulle waarheid te zeggen West, ben ik er allesbehalve op gesteld met dat moordenaarstuig samen te werken.

— O ja? Wordt je sentimenteel op je oude dag? Kun je geen bloed meer zien?

— Dat weet je wel beter, West, maar de gluiperige manier, waarop die beesten te werk gaan lokt me niet aan.

— Zeg dat vooral eens aan de chef, riep de man uit, die met de naam West was aangesproken, dan zul je eens zien wat je te horen krijgt.

Na een kortstondig zwijgen hernam West:

— Het is nu tijd om op te breken, jongens, wij hebben nu de buit verdeeld van onze onderneming van gister nacht en wij hebben hier niets meer te doen. Morgenavond op dezelfde tijd, nieuwe bijeenkomst. Zorg er allen te zijn, want misschien kan ik jullie al wat nadere bijzonderheden mededelen omtrent onze plannen betreffende het Oog van Vishnoe. En, denk er om, geen kikk tegen wie ook, want de Meester heeft een arm die ver reikt, tot ver over de Oceaan.

Raffles en Brand wachtten het slot van het gesprek niet af; zij wisten genoeg.

Raffles duwde de deur snel weer dicht en de drie luistervinken liepen zo snel zij konden de tempel uit.

HOOFDSTUK III

HET OOG VAN VISHNOE

Zij snelden naar de kleine stal, waar hun paarden rustig bijeen stonden en tuigden de dieren weer op.

Juist toen zij hiermede gereed waren klonken naast hen gedempte stemmen.

De nachtelijke vergadering in het onderaardse gewelf van de tempel ging uiteen.

De drie mannen waren op het ergste verdacht en hadden reeds hun revolver gereed, daar zij wisten, dat hun leven groot gevaar liep als zij hier werden ontdekt.

De deur van de tempel piepte even in de verroeste hengsels en toen werd alles stil.

— Blijf hier even wachten, fluisterde Raffles, ik wil zien welke kant zij uit gaan.

— Begeef je niet in gevaar, Edward, fluisterde Brand ongerust, die lui zijn tot alles in staat.

— Maak je niet ongerust, ik zal wel oppassen.

Raffles duwde de deur van de stal open en sloop naar buiten, waarbij hij zich zo dicht mogelijk tegen de muur van de tempel aandrukte.

Hij keek voorzichtig om de hoek en kon nu duidelijk de weg zien, waarop enige gestalten zichtbaar waren in het licht der maan, die door de wolken brak.

Zij gingen weldra uiteen, en sommige sloegen de weg naar Jalaun in.

Nog enkele seconden, en toen waren allen aan zijn oog onttrokken.

— Welnu? vroeg Brand op gedempte toon, toen Raffles terug was.

— Zij zijn allemaal verdwenen en wij kunnen nu ook vertrekken. Het is goed weer geworden, na het onweer en als wij flink doorrijden kunnen wij binnen een kwartier in Jalaun zijn.

Het drietal was echter op zijn hoede.

Zoëven hadden zij de naam van de bende gehoord, en wisten dus wie de « Meester » was. Dat was de doodsvijand van de Grote Onbekende, van de man die zij dood waanden en die zij dan ook niet meer terug hadden gezien sedert de gebeurtenissen in de Duivelsvinger, de rotsplek op de Normandische kust, die door de franse genie was opgeblazen toen professor Nicholson zich daar nog in bevond, gewond door de degen van John Raffles.

Zij verkeerden in de mening dat zijn noodlot hem daar achterhaald had, en dat hij de dood in de golven had gevonden, zo hij al niet door de vallende rotsblokken verpletterd was.

En nu bleek het, dat een duivelse macht hem beschermd had en dat hij er het levend had afgebracht.

Waarschijnlijk was een der bandieten, die zich in de piek hadden bevonden daarin teruggekeerd, nadat Raffles, Brand, en Henderson de vlucht hadden genomen, en had hij de zieltogende Meester nog juist bijtijds weten te redden.

Hoe dit ook zij, het stond vast dat hij nog in het land der levenden was.

Dit alles ging er in de gedachten van de vrienden om, toen zij daar in de donkere stal stonden met de arm om de nek hunner paarden geleund.

Eindelijk zei Raffles:

— Nu zal de weg wel weer veilig zijn. Wij moeten verder.

Henderson deed de deur van de stal open, de paarden werden naar buiten geleid en de drie wierpen zich in het zadel.

De weg lag geheel verlaten voor hen, thans duidelijk zichtbaar in het licht van de maan.

De hitte overdag, was zo groot geweest, en de grond was zo uitgedroogd, dat er van de gevallen regen slechts enkele plasjes overgebleven waren.

Men reed zwigend door en pas toen zij de wit gepleisterde, lage poort van Jalaun binnen reden, zei Raffles:

— Had jij iets dergelijks verwacht, Charles, toen wij ons voor ons genoege en om wat te gaan jagen naar Calcutta inscheepten?

— Neen, antwoordde Brand, en ik kan niet zeggen dat ik de verrassing bijzonder aangenaam vind.

— Die Nicholson, de tegenwoordige chef van de bende van de Gouden Sleutel, schijnt al even taai te zijn als zijn voorganger, wiens macht hij overnam. Het leven is vol verrassingen, Charles, aangename en onaangename. Hoe het ook zij, we zullen er ons in moeten schikken, dat wij binnen enkele dagen wel weer tegenover die schurk zullen staan, want ik ben van plan de politie in kennis te stellen van deze beraamde tempelschennis. Dit is een aanslag op een der schoonste kunstwerken, welke India telt. Ik zou het niet kunnen dulden, dat het heerlijke beeld van Vishnoe op deze wijze geschonden werd, en een groep gelovigen, die vele miljoenen telt, in haar godsdienstige overtuiging zou worden gekrenkt al zijn die overtuigingen dan niet de onze.

— Maar in dat geval zou je niet meer als Lord Aberdeen kunnen reizen.

— Dat is niet erg. Dan maar een andere naam.

Brand zweeg.

Hij begreep, dat Raffles reeds een plan had gemaakt en dat hij niet zou rusten voor hij het ten uitvoer had gelegd.

Na enige ogenblikken vroeg hij:

— Ken je de diamant, het Oog van Vishnoe, waarover zij het hadden?

— Die kent hier iedereen. Er zijn in India ontelbare beelden van Vishnoe, een der incarnaties van Boedha, en velen daarvan zijn met kostbare stenen, goud en zilver en kunstig gesneden ivoor versierd, maar geen daarvan kan het halen bij het grote beeld, bijna vier meter hoog, dat in de tempel te Gwalior

staat. De diamant, die in plaats van het oog, midden in het voorhoofd van het beeld is geplaatst, heeft een ongeëvenaarde glans, als de zon er op schijnt, zijn de uitschietende stralen werkelijk oogverblindend. Het beeld zelf is van ebbenhout en ivoor, de nagels van handen en voeten zijn van goud, evenals de lotus van enige meters hoogte, welke het beeld in de hand houdt.

— Mogen Europeanen in die tempel komen?

— Ja, mits zij alle voorschriften in acht nemen, welke de Muzelmannen zich als een heilige plicht hebben opgelegd. Dat wil zeggen, dat zij moeten beginnen met zich op de drempel van hun schoeisel te ontdoen en binnen in de tempel de marmeren vloertegels met het voorhoofd aanraken.

— Maar is het niet gewaagd zulk een kostbare steen betrekkelijk onbeschermd te laten?

— Tot dusver heeft nog niemand er ooit aan gedacht die diamant te stelen; trouwens de enige toegangspoort wordt aan de binnenzijde bewaakt.

— Maar dan is het een krankzinnige onderneming van Nicholson, riep de jonge man uit.

Raffles haalde de schouders op.

— Zo is die vent nu eenmaal, zei hij. Hij is werkelijk een geniaal man, dat heeft hij reeds getoond. Hij is een waardig leerling van professor Shydrift, die op zo noodlottige wijze de dood heeft gevonden, en hij zorgt er voor buiten schot te blijven.

— En hij haat je niet minder dan zijn voorganger het deed, voegde Brand er op gedempte toon aan toe.

Onder dit gesprek waren de drie mannen tot voor een kleine herberg gereden, met een galerij, die aan alle zijden om het gebouw heen liep, en een smalle boogvormige toegangsdeur, waarvan de posten versierd waren met allerlei gesneden dierenfiguren. Boven de deur brandde, in een koperen lantaarn, een olielamp, die een flauw licht verspreidde.

Terzijde van de herberg, een weinig meer naar achteren gelegen, waren de stallen.

Raffles klopte met zijn karwats op de deur, die na enige tijd werd geopend door een Indiër met een morsige tulband om het hoofd.

De kleine, sluwe ogen, namen de reizigers achterdochtig op, en nog voor iets gevraagd was, zei de man.

— Het is te laat om reizigers op te nemen, en mijn logement is vol.

— Ik denk dat een paar goudstukken wel een ledig plaatsje zullen opleveren, zei Raffles onverstoorbaar.

De herbergier scheen even na te denken, en wenkte toen een knaap, van wie in de donkere gang niets anders te zien was dan het wit van zijn donkere ogen.

Deze bediende nam de paarden bij de toom, nadat Henderson de dieren ontlast had van de mantels, de tassen met levensmiddelen en de wapens.

Het drietal trad binnen en bevond zich nu in de bedompte gelagkamer, die slechts verlicht werd door een kleine koperen olielamp, die aan dunne kettingen van de houten zoldering hing.

Er was niemand in het vertrek aanwezig, maar op een der morsige tafels zag Raffles een paar half geledigde glazen staan.

Hij wendde zich tot de logementhouder, en vroeg op de glazen wijzend:

— Gij hebt dus nog meer gasten?

— Dat heb ik toch gezegd, antwoordde de man snauwerig.

— Maar gij kunt ons toch een goede kamer verschaffen, hoop ik? Wij zijn vermoeid en hebben rust nodig.

Zonder een woord te verspillen, wenkte de herbergier hen hem te volgen.

De drie mannen, voorafgegaan door

de waard gingen een smalle houten trap op, die op een portaal uitkwam, met een stuk of zes deuren.

De man opende een der deuren en zei:

— Hier slaap ik altijd; gij kunt daar gebruik van maken als gij het verkiest.

Raffles wierp een blik om zich heen.

Er stonden twee brede britsen in het vertrek, een tafel en een paar matten stoelen.

— Nu nog een stromatras, zei Raffles op Henderson wijzend, dan hebben wij niets meer te vragen.

De herbergier verliet het vertrek en de drie mannen bleven alleen.

— Erg vriendelijk is onze waard niet mylord, merkte Henderson op toen de deur achter de man was dichtgegaan. Hij ziet er uit alsof hij een vat azijn heeft leeggedronken.

— De kerel heeft een zeer ongunstig type, vind ik, merkte Charles Brand op.

— Heb je op die glazen in de gelagkamer gelet? vroeg Raffles zacht.

— Ja, die heb ik gezien.

— Die zouden wel eens gebruikt kunnen zijn door de bandieten, die wij in de tempel van Jalaun betrapt hebben.

— Ik geloof, dat wij er in ieder geval goed aan zullen doen, onze revolvers onder de matrassen te laten liggen, opperde Brand.

— Dat ben ik volkomen met u eens, mijnheer Brand, het ziet er hier als een echt dievenhol uit, gaf Henderson te kennen.

Op dat ogenblik kwam de herbergier terug met een stromatras, welke hij zonder omslag op de vloer gooide.

HOOFDSTUK IV

OFFICIELE HULP WORDT BELOOFD

— Wanneer wilt gij gewekt worden? vroeg de herbergier.

— Vijf uur, antwoordde Raffles.

— Het zal geschieden, Sahib.

De herbergier kruiste de armen, raakte toen zijn voorhoofd aan en verdween.

Henderson keek hem na en zei:

— Ik weet niet hoe het komt, mylord, maar die vent herinnert mij aan een der lelijkste apen in de dierentuin van Londen. Wat een afschuwelijk snoetwerk.

— Ja, mooi is hij niet, James, maar je zult er verstandig aan doen als je dat niet al te hard op zegt, zodat hij het kan horen, zei Raffles. Denk er voort aan, dat je me van nu af aan, niet meer mylord noemt. Lord Aberdeen heeft voor enige tijd afgedaan, van vanavond af ben ik Mr. Robertson.

— Ik zal er aan denken, sir, zei Henderson eenvoudig.

De drie mannen aten wat brood, kaas en koud vlees, dat Henderson uit een der manden te voorschijn haalde.

Toen maakten zij aanstalten om te gaan slapen, na zich overtuigd te hebben, dat de deur goed gesloten was, en de kruk door middel van een zware riem aan het ijzeren onderstel van een der britsen te hebben bevestigd.

Zij wierpen zich geheel gekleed, na zich slechts van hun rijlaarzen ontdaan te hebben, op hun matrassen en aldra deed de slaap zijn rechten gelden.

Midden in de nacht werd Raffles echter ineens wakker.

Hij sliep in het bed dat met de riem aan de deurkruk bevestigd was en zo licht was zijn slaap, dat hij direct ontwaakte door het lichte knarsen van zijn ledikant.

Hij ging overeind zitten en knipte zijn elektrische zaklantaarn aan.

Terwijl zijn hand onder de matras naar de revolver tastte, richtte hij de lichtstraal op de deur, waarop hij zijn blikken onafgewend gevestigd hield.

En in dat licht zag hij de deurkruk langzaam heen en weer gaan.

Onhoorbaar stond hij op, maakte de riem los en trad op de deur toe.

Maar de gesp van de riem viel op de vloer en de man die aan de kruk gedraaid had, bezat zeker voortreffelijke oren, want toen Raffles de kruk beet pakte en die snel omdraaide, terwijl hij tegelijkertijd zijn revolver door de reet stak, zag hij aan het eind van de gang enige donkere gedaanten snel wegglippen.

Een ogenblik dacht hij eraan hen achterna te gaan, maar toen haalde hij de schouders op, deed de deur dicht, bevestigde opnieuw de riem, wierp zich weer op zijn leger en mompelde voor zich heen: Zij zullen wel niet meer terugkomen, en viel toen weer in een geruste slaap.

Charles Brand en Henderson hadden van het hele gedoe niets gemerkt.

De volgende ochtend om vijf uur werd er luid op hun deur geklopt, waardoor Raffles aanstonds wakker werd.

Hij wreef zich even de ogen uit, keek toen glimlachend naar de strak gespannen riem, sprong van zijn legerstede en schudde Brand en Henderson wakker.

— Kom, luilakken, opstaan, riep hij uit. Wij moeten verder.

Brand ging overeind zitten en streek zich met de hand over het voorhoofd.

— Foei... foei... wat heb ik een benauwde droom gehad, zei hij.

— Ik droomde van vlammen, van slangen die overal omheen kronkelden en van een reusschtig beeld met drie

afschuwelijke ogen, twee op de gewone plaats en een daarboven midden in het voorhoofd.

— Maar amice, dan heb je gedroomd van het beeld van Sivia, de Hindoese God van de Vernietiging, die ongeveer overeenkomt met de Satan der Christenen. Heb je zulk een beeld nooit gezien?

— Nog nooit.

— Des te merkwaardiger dat je er dan van gedroomd heb. Maar daar praten we later nog wel eens over, sta nu op, want wij moeten naar Gwalior.

— Lag dat in ons reisplan?

— Oorspronkelijk niet, maar ik ben van plan veranderd vanwege de gebeurtenissen van gisteravond.

— Wat gaan we daar doen?

— De hoofd-commissaris van politie inlichtten over hetgeen we gehoord hebben.

— Ligt Gwalior hier ver vandaan?

— Ongeveer 110 kilometer.

— Gaan wij te paard?

— Ja. Onze rijdieren zijn goed uitgerust en kunnen die afstand gemakkelijk afleggen binnen een dag.

Raffles betaalde de herbergier ongeveer vijf maal zoveel als de man billijkerwijze had kunnen vragen en keek hem daarbij recht in het gluisperige gelaat.

— Zeg eens, vriend, zei hij, er zijn in je herberg gasten die beslist last hebben van slaapwandelen.

De herbergier haalde zijn schouders op.

— Ik weet niet wat gij bedoelt, Sahib, zei hij.

— O, nee? Denk er dan maar eens goed over na.

— Te paard jongens, zo wendde hij zich tot zijn reisgezellen.

De paarden stonden reeds getuigd en gepakt voor de deur; zij sprongen in het zadel en reden weg.

Een tijdlang reden de drie mannen zijgend voort.

Toen vroeg Brand:

— Wat bedoelde je zoëven toch met die slaapwandelaars?

— O, het heeft niet veel te betekenen, wij hadden vannacht bijna bezoek gehad van ongenode gasten, en waar-

schijnlijk niet met de beste bedoelingen.

— Lieve hemel, riep Brand verschrikt uit. En heb je ons maar kalm door laten slapen?

— Och ja, waarom niet? antwoordde Raffles laconiek. Ik werd wakker door een licht geluid buiten de deur. Ik ontstak mijn zaklantaarn en zag de kruk van de deur bewegen... Toen ik mijn revolver gegrepen had en opstond, om vervolgens de deur te openen, zag ik juist de helden aan het einde van de gang vluchten.

— Dan zijn wij misschien aan een groot gevaar ontsnapt, riep Brand uit. Maar daar valt mij iets in. Zouden die zogenaamde slaapwandelaars misschien in verbinding hebben gestaan met de bendeleden, die wij gisteravond in de tempel van Jalaun gehoord hebben?

— Best mogelijk, Charles, als het dezelfde waren, antwoordde Raffles.

— Dan hoop ik, Mr. Robertson, dat het helder dag zal zijn, als ik die schobbejakken nog eens tegen kom, zei Henderson op ernstige toon.

— Waarom, James? vroeg Brand.

— Omdat ik graag de man zie, wiens gezicht ik intimmer, mijnheer Brand, antwoordde de chauffeur.

Inmiddels waren de drie ruiters het dorp uitgereden.

Zij bevonden zich nu op de weg, die naar Gwalior voert, en die zich als een eindeloos lint voor hen uitstrekke.

Na enige uren rijdens, werd rust gehouden, om de paarden wat op hun verhaal te laten komen.

De reizigers stegen af in de schaduw van een tamarindenbosje, doorsneden door een brede beek, die hun gelegenheid gaf, hun waterflessen opnieuw te vullen en de paarden te drenken.

Na wat gegeten te hebben, vervolgden zij hun weg.

Nu en dan kwamen zij een kleine karavaan tegen, bestaande uit een twaalf-tal kamelen of muilieren, zwaar bepakkt met koopwaren, en die begeleid waren door drie tot zes inlanders, bijna geheel naakt, en slechts bekleed met een felkleurige lendendoek en een verschotten hoofddeck.

Omstreeks drie uur in de namiddag gingen zij de eeuwenoude poort van de vestingmuur van Gwalior door, en begaven zich naar het schilderachtige marktplein, waar zich het hoofdbureau van politie bevond.

Een reusachtige Indiër, in de witte uniform van brigadier, met een witte tulband om de slapen gevouwen, vroeg naar hun verlangen.

— Wij zijn gekomen om de hoofdcommissaris te spreken, zei Raffles. Is hij aanwezig?

— Yes Sir. Mr. Dalton is in zijn bureau, antwoordde de man in zuiver Engels. Wiens naam moet ik hem noemen?

— Mr. Robertson uit Londen.

— Ik zal uw komst melden.

De brigadier verdween, en kwam even later terug, met het verzoek hem te willen volgen.

Hij ging de drie mannen voor naar een ruim en luchtig vertrek, waar een grote ventilator aan het plafond met zacht gegons ronddraaide.

Achter een groot, met papieren overladen schrijfbureau zat een rijzig man in een witlinnen uniform, die dadelijk opstond, toen de bezoekers binnentraden, en hen hoffelijk tegemoet trad.

— Heb ik de eer met de hoofdcommissaris Dalton te spreken? vroeg Raffles.

— Yes Sir, antwoordde de commissaris. Wat kan ik voor u doen?

— Gij kunt mij een dienst bewijzen sir, een dienst, die gij aan het hele land bewijst, antwoordde Raffles op ernstige toon. Men is van plan het Oog van Vishnoe uit de tempel in deze stad te stelen.

De commissaris keek Raffles met grote ogen ongelovig aan.

— Maar Mr. Robertson, dat is toch onmogelijk

— Ik weet niet, of het mogelijk is, maar het plan bestaat. Door een toeval zijn wij er achtergekomen, mijn reisgezellen en ik.

En nu deelde Raffles kort samenvat mee, wat hem de vorige avond was wedervaren.

De commissaris luisterde met de grootste aandacht en een trek van toenemende ongerustheid op zijn gelaat.

— Ik ben u ten zeerste verplicht, sir, dat gij u aanstonds tot mij hebt gewend met deze verontrustende mededeling. Als die voorgenomen diefstal lukte, zou ons prestige er ten zeerste onder lijden. Maar zeg mij eens wie is die geheimzinnige man, die dit krankzinnige plan heeft opgevat?

Raffles bedacht zich een oogenblik en antwoordde daarop langzaam:

— Dat kan ik u niet zeggen. Wees er echter zeker van dat hij een buitengewoon gevaarlijk man is, die voor geen enkele misdaad terugdeinst, en dat de Londense politie, als hij hier op heter daad betrapt en gearresteerd wordt, van een bendechef wordt bevrijd, wiens aanwezigheid in de Engelse hoofdstad een voortdurend gevaar voor de burgerij oplevert.

De commissaris stond op.

— Wij zullen alle maatregelen nemen om de bende te overvallen voor het plan ten uitvoer kan worden gebracht.

— Ik hoop dat gij zult slagen, sir, en ik voeg daaraan toe dat gij vrijelijk kunt beschikken over de hulp van drie Engelsen, die met wapens weten om te gaan.

— Ik aanvaard die hulp van ganser harte, sir, indien dit nodig mocht zijn. Als Britse reizigers hun hulp verlenen, om de diefstal te voorkomen van een juweel, hetwelk door alle Hindoes, Brahmanen en Boedhisten, als iets heiligs wordt aanbeden, zal dit een uitstekende indruk maken.

— Dat kan ik mij voorstellen, sir, hernam Raffles. Vishnoe is, naar wij weten, de tweede Godheid van de Hindoe-Drie-eenheid, en wordt misschien nog meer aanbeden dan Boedha en de gevreesde godheid Ciwaw Bhairawa.

— Beschikt gij over een voldoende politiemacht?

— Het korps telt honderdvijftig man en ik kan er wel twintig van missen voor dit geval.

— Dat zal, dunkt mij, nauwelijks voldoende zijn, zei Raffles. De bende bestaat uit tien man, waarvan minstens de helft Engelsen of lieden van een andere westerse nationaliteit, en wie kan

zeggen of de Meester, zoals men hem noemt, niet ook nog enige assistenten van... een ander soort meebrengt?

De commissaris dacht even na, met de handen op de rug gevouwen, en hernam:

— Ik zal er nog vijf bijvoegen, maar meer kan ik werkelijk niet missen.

— Ligt hier niet een garnizoen?

— Zeker, en ik zou ook stellig de hulp van de gewapende macht inroepen ware het niet dat juist de troepen te Gwalior bestaan uit inwoners, waarvan er verscheidenen lid zijn van het genootschap der Thugs. Gij kent deze vereniging van aanbidders van de Godin des Doods, Kali, de gade van de God des verderfs, Ciwa?

— Ja, daar heb ik van gehoord.

— Welnu, het is niet zeker of deze Thugs, als zij op de hoogte zijn van

de plannen, de bendechef niet zouden inlichten. Het zal u niet onbekend zijn, dat de Thugs doodsvijanden zijn van de Brahmanen, zoals trouwens van alle godsdienstige secten buiten de hunne. En wij kunnen er niets tegen doen, want wij weten niet, wie er tot de Thugs behoren en wie niet.

— Ja, ik zie nu wel in, dat het gevaarlijk zou zijn, in dit bijzondere geval de hulp der troepen in te roepen. Het zal nodig zijn, de zaak volkomen geheim te houden, zo lang dit mogelijk is. Kunt gij op uw inlandse agenten staat maken?

— Als op mij zelf. De mannen die ik zelf zal uitzoeken, zijn allen Hindoes en verbitterde vijanden van de Thugs. Laten wij hopen, dat de tempelschenders hun voornemen niet kunnen volvoeren.

HOOFDSTUK V

DE TEMPEL VAN VISHNOE

De commissaris schoof de papieren op zijn schrijfbureau bijeen, zette zijn helm op en maakte een uitnodigend gebaar naar de deur.

— Als gij niets te verzuimen hebt, zou ik u willen uitnodigen met mij naar de tempel van Vishnoe te gaan, om daar ter plaatse een kijkje te nemen en onze plannen verder te bespreken.

— Ik ben geheel en al tot uw dienst, mijnheer de commissaris, zei Raffles.

Even later bevonden zich allen op straat.

De tempel van Vishnoe is een groot wit gebouw, met hoge, smalle vensters, minarets, met een rondlopend balkon, en verschillende ingangen.

De hoofdingang was aan de straatzijde.

De voorgevel van de tempel viel niet samen met de rooilijn, maar ongeveer zes à acht meter verder achteruit.

Naast de brede ingang stonden twee reusachtige Sipayers op wacht.

Zij droegen, als alle Brahmanen, een tulband en hielden een lange lans, waarvan het staal in het zonlicht flikkerde, rechtovereind in de rechterhand.

Het waren de bewakers van de tempel, die om de zes uur werden afgelost, nacht en dag.

— Wij zullen eerst eens om het gebouw heen lopen, stelde de commissaris voor.

De tempel lag geheel vrij, aan de achterzijde grenzend aan een fraai plantsoen door een laag verguld hek daarvan gescheiden.

Langzaam wandelden de vier mannen om de tempel heen, totdat zij weer voor de ingang stonden.

Zij gingen de treden op van een soort terras, dat zich voor de tempel uit-

streckte en gingen door de zware, de ganse dag openstaande deuren het voorportaal van de tempel binnen.

Hier heerste een eigenaardige groenachtige schemering, teweegebracht door het daglicht dat door de hoge ovale vensters moest doordringen, waarvan het glas door ouderdom geheel verweerd was en een groenachtige tint had aangenomen.

Hier ontteden zij zich van hun schoei-

sel.

In het voorportaal lagen twee priesters op de knieën op hun bidmat.

Op geregelde tijden hieven zij het bovenlichaam op, om de beide handen omhoog te strekken, en het volgende ogenblik weer tot hun vorige houding terug te keren.

Aan het einde van het voorportaal bevond zich een manshoog, prachtig bewerkt hek.

Charles Brand trad er op toe en bekeek het met grote bewondering.

— Weet je waarvan dit hek gemaakt is? vroeg Raffles glimlachend.

— Als het niet te onwaarschijnlijk klonk, zou ik zeggen, van goud. Het is misschien koper?

— Neen, neen, je eerste veronderstelling was juist. Dit hek is van zuiver goud. En misschien is de kunstwaarde nog wel groter dan de waarde van het goud.

De vier mannen gingen nu de eigenlijke tempel binnen.

Hier lag en groot aantal geelovigen gekniel op de vloer, die bestond uit grote tegels zachtrood gekleurd marmer.

Ook hier drong het daglicht slechts moeizaam door, want de ramen waren hoog aangebracht en zeer smal.

De zonnestralen troffen slechts het bo-

vingedeelte van de witte muur, waarop hier en daar godsdienstige spreuken in gouden letters waren aangebracht.

Er heerste een plechtige stilte, die slechts nu en dan werd verbroken door het gemurmel van zachte stemmen.

Het eerste, dat Brand trof, was het beeld van Vishnoe, de tweede Godheid van de Hindoese Drie-eenheid.

Het beeld was bijna vijf meter hoog, ondanks het feit, dat het beeld in zittende houding, met gekruiste benen voorgesteld was.

Vishnoe wordt meestal voorgesteld als een zwarte reus, rijdende op de vogel Garoeda, half vogel, half mens, maar er bestaan ook afwijkingen.

Het zwart van de huid was hier nabootst door ebbenhout, met een matte glans.

De gele gewaden, welke deze God verondersteld wordt te dragen, waren gemaakt van ivoor, dat door ouderdom vergeeld was.

Het afgodsbeeld droeg in de ene hand een zware knots, in de andere een werpschijf.

Van de linkerschouder tot aan de rechter heup liep het zogenaamde Brahmanensnoer, bestaande uit kleine kralen van zuiver goud.

Het hoofdbedeksel, de galoeng koe-rang, had de vorm van een koepeldak.

Om het voorhoofd was de patitis, of voorhoofdband bevestigd, bestaande uit verschillend gekleurde juwelen.

Aan de oren hingen de spitse ooringen, in de taal des volks sekar tadjj geheten.

Ten slotte werd het gewaad voltooid door de kraagvormige schouderbedekking of bapang, terwijl de enkels, de bovenarm en de polsen overladen waren met gouden ringen, versierd met turkooizen, topazen en ander kostbaar gesteente.

Dit alles zonk echter in het niet naast de glans van de vuistgrote diamant, die bij wijze van een oog in het midden van het voorhoofd van de God schitterde.

Charles Brand kon er de ogen nauwelijks van afwenden.

De steen was in duizenden facetten

geslepen, die in alle kleuren van de regenboog schitterden.

Het gelaat van het beeld, door een meesterhand bebeeldhouwd, vertoonde een uitdrukking van bovenaardse kalmte en lief talligheid, waarvan een stroom van hemelse rust scheen uit te gaan.

Geruime tijd bleef Brand onbeweeglijk naar dit meesterwerk, vele honderden jaren geleden gewrocht, staren.

Eindelijk vroeg Raffles op fluisterende toon:

— Hoe vindt je het?

— Ik heb nog nooit zo iets moois in mijn leven gezien, luidde het antwoord. Het is alsof het beeld leeft, en dit treft des te meer door de onnatuurlijke grootte.

Geleidelijk waren de gelovigen opgezezen en verlieten een voor een de tempel, niet zonder een nieuwsgierige blik op de vreemdelingen te hebben geworpen.

Ten slotte bleven de vier mannen alleen, met uitzondering van een Hindoe-priester in zijn lang wit gewaad, die in de buurt van het beeld bleef knielen.

Toen zei Raffles op zachte toon:

— Ik kan mij niet goed voorstellen hoe de dieven bij de diamant willen komen. De steen bevindt zich op bijna vijf meter van de begane grond.

— Dat is minder moeilijk dan het schijnt, sir, antwoordde de commissaris, het beeld is namelijk hol en men kan door middel van een ladder, die zich in het beeld bevindt tot in het hoofd komen, dat alleen bijna anderhalve meter groot is. Men zou er dus de steen van binnenaf kunnen uithalen, al moet ik zeggen dat dit een zeer lastig werk zou zijn.

Raffles keek om zich heen.

— Er zijn hier niet veel plaatsen om achttien man verdekt op te stellen, zei Raffles zacht.

— Toch wel, sir. Er kunnen minstens acht man zich in de holle voet van het beeld verbergen, vier kunnen er achter de kleinere beelden plaats nemen en de rest moest buiten het gebouw in hinderlaag gaan liggen om te beletten dat de dieven, als zij binnen mochten zijn gedrongen, ontsnappen.

— Als dat zo is, sir, kunnen wij wat dat betreft, gerust zijn.

Na de tempel in alle onderdelen bezichtigd te hebben, als toeristen, die eens een kijkje komen nemen, verlieten de vier mannen het gebouw, dat zulk een schat binnen zijn muren bevatte.

Raffles en zijn metgezellen gingen met de commissaris mee naar het hoofdbureau van politie en verlieten hem, nadat Mr. Dalton had verklaard, dat hij zijn mannen zou inscherpen een oog in het zeil te houden, en goed acht te slaan op alle verdachte vreemdelingen, Europeanen, zowel als inboorlingen.

Ook beloofde hij Raffles op de hoogte te houden van de gang van zaken.

Het Esplanade Hotel, waar de drie reizigers hun intrek namen, bevindt zich in het hart van de stad, en is gelegen aan dezelfde hoofdverkeersweg, waaraan de tempel van Vishnoe ligt. 's Avonds na het eten begaven Raffles en Brand zich naar de grote conversatiezaal, waar zich slechts weinig gasten bevonden om op zachte toon over de komende gebeurtenis te praten.

— Zou Nicholson misschien hier ook zijn intrek nemen? Het is het grootste hotel van de stad, zei Charles Brand.

— Dat komt mij niet waarschijnlijk voor. Hij moet er toch op verdacht zijn, dat de zaak mislukt, en hij zal zich dus wel zoveel mogelijk op de achtergrond houden. Ik houd het er eerder voor, dat hij zich bij zijn bendeleden zal voegen, en pas op het laatste ogenblik zich naar Gwaljar zal begeven.

— Je laat hem zeker arresteren, zodra het toeval hem op je weg voert?

— Neen, dat zou te voorbarig zijn. Ik heb immers nog volstrekt geen bewijzen tegen Nicholson. De politie zou mij vragen of ik wel goed bij mijn verstand was door de zeer geleerde heer professor zo schandelijk te betichten. Neen, we moeten wachten tot hij het hoofd in de strop heeft gestoken, en hem dan pas goed en wel dichthalen.

— Hoe zou hij eigenlijk Engelsen hebben kunnen vinden om aan die diefstal mee te doen?

— Dat is niet zo moeilijk. Bombay, zowel als Calcutta, krioelen, evengoed

als de hoofdsteden in Europa, van allerlei internationaal gespuis, dat van roof en diefstal leeft. Waarschijnlijk is het plan ontworpen door een of andere bandiet in een der steden, die ik zoëven noemde, en in een oogwenk is professor Nicholson daarvan in kennis gesteld langs een van die geheimzinnige wegen, die geheel en al ontsnappen aan de waarneming van hen, die niet in zijn geheimen zijn ingewijd.

— Ik verbeeld mij dat ik de naam Forster wel eens meer heb horen noemen, tijdens een van onze avonturen in het East End te Londen.

— Dat is best mogelijk. Misschien, dat het plan niet in India, maar in Londen op touw is gezet, misschien wel door de Meester in eigen persoon, en dat hij die twee bandieten, Forster en West, vooruit heeft gestuurd om eens poolhoogte te nemen en de eerste maatregelen te treffen. Hoe dit zij, wij zullen er een stokje voor steken, of ik wil geen Raffles heten.

Twee dagen verlieten zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Op de derde dag kwam een inlands politieagent een briefje van de hoofdcommissaris van politie brengen, waarin deze aan Mr. Robertson mededeelde, dat men diezelfde ochtend een paar verdachte individuen in de buurt van de tempel van Vishnoe had zien rondzwerven.

Zij waren nagegaan, maar waren verdwenen, alsof zij door de grond waren gezonken.

Dit briefje stemde Raffles tot nadenken.

De woorden, welke de hoofdcommissaris gebezigd had, hadden hem op een denkbeeld gebracht, dat hij aanstonds aan Brand meedeelde.

— Ik bedenk daar, dat het helemaal niet onmogelijk is, dat die lui in de werkelijke zin in de grond zijn gezonken, zei hij, toen zij in de namiddag aan een tafeltje op het terras van het hotel gezeten waren, om naar het drukke gewoel aan hun voeten te kijken.

— Hoe dat zo? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat de grond van Gwaljar letterlijk als een molshoop doorwoeld is.

Eeuwenlang hebben de priesters onder de grond tempel naast tempel aangelegd, verbonden door brede gangen, waarin de Godin des Doods, Kali, werd aanbeden. Hier onder de grond, misschien wel onder onze voeten, is de grondslag gelegd voor het latere Genootschap der Worgers. Er is hier een ware stad, met oneraardse pleinen, straten en zelfs smalle grachten op enkele meters onder het straatpeil. Ik ben bijna zeker, dat men van verschillende huizen deze oneraardse stad nog bereiken kan, maar het geheim daarvan wordt zorgvuldig bewaard.

— Daar valt mij iets in, riep Brand ineens uit. Voor mensen, die de weg in die catacomben kennen, is het misschien mogelijk in de Tempel van Vishnoe te komen, zonder dat zij daartoe van de ingang gebruik behoeven te maken. Gaan wij vanmiddag nog naar de commissaris? Zo ja, dan kunnen wij hem op die mogelijkheid wijzen.

— Ja, dat is goed. Wij moeten ook weten, hoe laat wij op het appel moeten zijn.

Na de lunch maakten de twee vrienden nog een korte wandelrit, vergezeld door Henderson, en begaven zich daarna naar het hoofdbureau van politie waar zij aanstonds bij commissaris Dalton werden toegelaten.

Raffles deelde hem zijn vermoeden dadelijk mee.

Met een gefronst voorhoofd luisterde de commissaris toe.

Hij schudde het hoofd en zei:

— Ook ik ken het verhaal, van die catacomben, sir, maar om u de waarheid te zeggen, hecht ik er niet veel waarde aan. Mocht het echter inderdaad op feiten berusten, dan zou onze taak er zeker niet gemakkelijker op worden. Het is ondoenlijk de uitgestrekte tempel geheel te onderzoeken, of er misschien hier of daar tegels los liggen, of dat er zich ergens een verborgen deur of een geheime trap bevindt. Dat werk zou weken in beslag nemen, en als wij ons niet bedriegen dan is de aanslag op hedennacht bepaald.

— Van dat laatste ben ik zeker, commissaris. Wanneer zullen wij ons naar de tempel begeven?

— Zodra het donker geworden en de drukte op straat verminderd is. Ik heb de hogepriester van de tempel van onze vermoedens op de hoogte gebracht en deze heeft ons dadelijk al zijn hulp toegezegd. Door zijn bemiddeling zullen mijn manschappen twee aan twee door een achterdeur die anders altijd gegendeld blijft, in de tempel worden binnengelaten. Wij zullen gaan als zij er allen zijn. Ik heb enige mijner meest vertrouwde brigadiers gezegd waarom het gaat en hen het bevel over onze kleine troepenmacht toevertrouwd.

— Wij komen hier weer terug zodra het donker is.

Raffles en Brand gebruikten de maaltijd in het Esplanade Hotel, in de grote eetzaal, waar het tamelijk druk was, maar hoe goed zij ook rondkeken, onder de gasten bevond zich niemand, die ook maar in de verte geleek op professor Nicholson.

Zodra het voldoende donker was, begaf het drietal zich opnieuw naar de hoofdcommissaris van politie, die hen reeds met ongeduld wachtte. De natuur scheen de onderneming van de bandieten te willen begunstigen, want de nacht was zeer donker.

De vier mannen verlieten het bureau en begaven zich naar de tempel.

Zij liepen er om heen, gingen via het plantsoen naar de achterdeur, waar zij door een paar agenten werden binnengelaten, en kwamen aldus in de tempel.

Deze was volkomen in duisternis gehuld, behalve wat de zaal betreft, waar zich het grote ebbenhouten beeld van Vishnoe bevond.

Daar hing van de hoge zoldering een koperen olielamp in de vorm van een vliegende reiger aan drie koperen kettingen af, die een zwak licht in de grote ruimte verspreidde.

De stilte was volkomen, en toch wisten Brand en Raffles, dat er in de voet van het houten beeld reeds acht of tien agenten verborgen moesten zijn.

HOOFDSTUK VI

MISLUKT

In de stilte en het half duister van de tempel van Vishnoe was de spanning voelbaar.

Commissaris Dalton liep om het beeld heen en ging aan de achterzijde een kleine deur binnen, waardoor men in het binnenste van het houten gevaarte kon komen.

Hij ging zich overtuigen, dat zijn mannen op hun post waren.

Zij bevonden zich allen in een smalle, hoge ruimte, waar zij vrij konden ademen, daar het beeld hier en daar doorboord was en met de buitenlucht in verbinding stond.

De hoofdcommissaris kwam weer naar buiten en zei op fluisterende toon:

— Alles is daar ginds in orde, Mr. Robertson. Hebt gij misschien een elektrische zaklantaarn bij u?

— Wij hebben er alle drie een, luidde het antwoord.

— Uitstekend. Zodra er onraad is, zullen wij zoveel mogelijk licht maken en ik verzoek u niet te spaarzaam om te gaan met uw wapens, want wij hebben ongetwijfeld met het laagste gespuis te doen.

— Laat u dat maar aan ons over, zei Raffles laconiek.

— Dan zou ik u willen verzoeken met uw vriend aan het tegenovergestelde einde van de zaal achter ginds scherm plaats te nemen. Ik zal mij met deze heer, hierbij wees de commissaris op Henderson, achter de gong bij het voorportaal verschuilen.

De opperpriester bevindt zich bij de andere mannen in het plantsoen.

— En de bewakers voor aan de hoofpoort?

— Die staan op hun post.

— Hebben zij niets bijzonders gezien?

— In het geheel niets.

— Dan staat het ook, volgens mij, vast dat men niet door de hoofdingang zal binnendringen.

— Ik ben het met u eens, sir. Ik zelf begin over te hellen tot de mening, dat het gevaar niet van buiten, maar van onder de grond dreigt. Wij zullen daar speciaal op moeten letten.

Zo zacht mogelijk gingen allen hun schuilplaatsen opzoeken.

Raffles en Charles Brand verborgen zich achter een soort tochtscherm, vervaardigd van bamboe en zwarte zijde, waarop met gouddraad fraaie figuren en exotische bloemen gestikt waren.

De stilte was zo volkomen, dat de beide mannen niets hoorden dan hun eigen ademhaling.

Het was een taaie, vervelende geschiedenis, want er verstreken een paar uren, zonder dat zich iets voordeed.

Eensklaps hief Raffles het hoofd op.

Zijn scherp gehoor had een zacht geluid opgevangen.

Het was als het krassen van een puntig voorwerp over steen.

Nu eens hield het op, om het volgende ogenblik weer aan te vangen.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Charles Brand en fluisterde hem in:

— Dat geluid komt van de zijde van het altaar. Ik geloof dat de volgende minuten de beslissing zullen brengen.

Nog enige ogenblikken bleef het stil, totdat in eens weer een zacht knarsend geluid klonk als van steen over steen.

Raffles keek heel even om de rand van het scherm.

In de halve schemering meende hij enige gedaanten te zien, die te voorschijn schenen te komen uit een groot gat in de vloer.

Weer boog hij zich tot Brand over

en fluisterde:

— Opgelet. Ik zal licht maken.

Eensklaps wierp de zaklantaarn van Raffles een helder licht in de tempelzaal.

Ook Brand knipte de zijne aan en met de revolver in de vuist sprongen de beide vrienden te voorschijn.

Op hetzelfde ogenblik kwamen ook Dalton en Henderson uit hun schuilplaats te voorschijn.

Op de punten hunner voeten renden alle vier naar het altaar, in de onmiddellijke nabijheid waarvan een troepje mannen bij elkaar stond, waarvan enigen het benedengedeelte van hun gezicht door een doek verborgen hadden.

— Handen op, riep Raffles.

Dodelijk verschrikt bleven de indringers als aan de grond genageld staan.

Maar dat duurde niet lang; aanstonds herkregen zij hun bezinning.

— Wij zijn verraden, werd er in het Engels geroepen; daar is de politie.

Er knalden een paar revolvershots.

Een paar bandieten hadden op Raffles en Brand geschoten.

De kogels misten echter, daar de schutters door het schelle licht van de elektrische lantaarns verblind werden.

De agenten waren uit hun schuilplaats in het beeld te voorschijn gekomen, en trachtten nu de bandieten te omsingelen, hetgeen niet zo gemakkelijk ging, daar het luik in de vloer zich tegen een der wanden bleek te bevinden.

Toch slaagden zij er in, drie indringers onschadelijk te maken, terwijl twee anderen ernstig gewond werden door een paar goed gerichte schoten.

Raffles had een der zes bandieten gegrepen, die getracht had, langs het voorportaal te ontkomen, daar de weg naar het luik was afgesneden.

— Wij moeten hen na, riep Raffles. De hoofdman is er niet bij en hem juist moeten wij in handen zien te krijgen.

Een paar mannen snelden naar het luik en vielen, meer dan zij liepen een trap af, die naar een onderaards gewelf scheen te voeren.

De commissaris van politie wilde hen op zijn beurt volgen, maar juist toen hij zich over de opening boog, kraakte

opnieuw een schot.

Dalton bracht de rechterhand naar zijn borst en kreunde.

— Ik ben gewond. Bekommer u niet om mij, sir, maar ga die indringers achterna. Twee mannen kunnen wel hier blijven om hulp voor mij te halen.

— Is de wond ernstig, lijdt gij veel pijn? vroeg Raffles ongerust.

— De kogel heeft mijn schouderblad geraakt. Een prettig gevoel is het niet, maar het is om te dragen. Maar ik zeg u, dat mij dat niet kan schelen. Tracht de bandieten in handen te krijgen, dat is alles wat ik verlang. De brigadier moet uw bevelen onvoorwaardelijk gehoorzamen.

Raffles besloot dadelijk op te treden.

Hij overtuigde zich er vlug van, dat de gevangen bandieten werden weggeleid en sprong toen, door Charles Brand en Henderson gevolgd, in de opening, de agenten achterna, die reeds langs de trap waren afgedaald.

Deze trap kwam uit op een vrij brede gang, die slechts verlicht werd door de zaklantaarns van de drie mannen.

Voor hen uit klonken de voetstappen van de agenten die hun vooraf waren gegaan.

Zij hadden hen aldra ingehaald.

— Iets gezien? vroeg Raffles aan een der mannen.

— Niets, sahib. De indringers moeten hier goed de weg kennen en wij zijn hier nog nooit geweest. Het is hier aardedonker en gij kunt u zelf overtuigen, dat er tal van zijwegen zijn. Wie kan zeggen, of de bandieten niet reeds een dier gangen zijn ingeslagen?

Inderdaad, het was bijna onmogelijk, onder deze omstandigheden de achtervolging voort te zetten.

Zij stonden thans op een kruispunt waarop wel vier of vijf wegen uitkwamen, en niemand kon zeggen, welke van die wegen door de vluchtelingen waren gevolgd.

Raffles stampvoette van woede en ongeduld.

Hij begreep dat hij de agenten aan het grootste gevaar zou blootstellen als hij hen verdeelde en hen allen een andere weg liet inslaan.

Als zij overvallen werden, zouden de bandieten waarschijnlijk geen ogenblik aarzelen, hen allen een kopje kleiner te maken.

Hij beet zich op de lippen en zei op gedempte toon:

— Het heeft geen doel, mannen, de achtervolging voort te zetten. Wij zouden in een hinderlaag kunnen vallen, die ons allen het leven zou kosten zonder iets bereikt te hebben. Dit onderaards labyrint is blijkbaar zeer uitgestrekt, en wij zouden er zelfs al vielen wij niet in handen der rovers, kunnen verdwalen zonder dat iemand ons zou kunnen vinden. Laten wij maar terugkeren.

De brigadier, die het troepje agenten aanvoerde, maakte geen tegenwerpingen.

Hij begreep zelf, dat het hoogst gevaarlijk zou zijn, in dit onbekende doolhof van gangen en tunnels de achtervolging voort te zetten.

Later zou men, indien nodig een onderzoek in deze zonderlinge, blijkbaar slechts aan weinigen bekende stad kunnen instellen.

Zwijgend werd de terugweg aanvaard en weldra had men het openstaande luik dat uit een enkele vloertegel bleek te bestaan en door een sterke paal overeind werd gehouden, bereikt.

Allen gingen de trap op naar boven, waarna de agenten de vloertegel lieten zakken.

De gevangenen en de gewonden bleken gedurende hun afwezigheid reeds te zijn weggevoerd.

Raffles en zijn metgezellen haastten zich naar het hoofdbureau van politie, waar zij hoorden dat de toestand van de gewonde hoofdcommissaris bevredigend was en dat men hem naar zijn eigen woning had kunnen vervoeren.

Binnen zeer korte tijd had het gerucht van de brutale overval zich in geheel Gwalior verspreid, en het duurde niet lang of er verzamelde zich een opgewonde menigte voor de tempel, vorige vereerders van Vishnoe, die aan hun woede en verontwaardiging luidkeels lucht gaven en de vreselijkste bedrei-

gingen tegen de nog onbekende tempelschenners uitten.

Het duurde lang, eer de rust in de stad terugkeerde, en nog tegen het aanbreeken van de dag zwierven gelovigen in de buurt van de tempel rond, die nog steeds niet gerustgesteld waren.

In India wordt snel recht gesproken.

Reeds de volgende dag kwam de zaak voor de politierechter, die de drie bandieten aan een langdurig verhoor onderwierp.

Ontkennen hielp niet, daar zij op het daad betrapt waren, maar allen (het waren Hindoes) weigerden halsstarrig de naam of de verblijfplaats van hun aanvoerder en hun andere medeplichtigen te noemen.

Raffles en zijn reisgezellen, waren met de agenten als getuigen opgeroepen. Hun verklaringen waren zeer positief, zodat de zitting nauwelijks twee uren in beslag nam; aan het slot werden de gevangenen tot zware kerkerstraf veroordeeld.

Toen zij onder een sterk geleide werden weggeleid vestigde een hunner zijn donkere ogen doordringend en met een uitdrukking van woeste haat op het gelaat van de Grote Onbekende en siste hem in het voorbijgaan toe:

— Deze dag zal je je duizendvoud berouwen, vreemdeling. Kali de Verschrikkelijke zal zich wreken en je weten te vinden.

Het volgend ogenblik hadden de agenten de zwaar geboeide Hindoe weggevoerd.

Toen de drie mannen het gerechtsgebouw verlieten, bleef Raffles in gedachten verzonken enige ogenblikken staan.

Daarop wendde hij zich met een veelbetekenende glimlach op het gelaat tot Brand en zei:

— Ik vrees dat ons reisgenot nu wel wat vergald zal worden, amice. Ik ben zoëven bedreigd met de wraak van de Godin der Vernietiging, de beschermvrouwe der Thugs, en die heren zijn niet gewend, ijdele bedreigingen te uiten. Ik geloof dat het zaak zal zijn, zolang wij hier nog in India vertoeven, ogen en oren goed open te zetten.

HOOFDSTUK VII

ONRUST

Nog dezelfde dag vertrokken de drie reizigers uit Gwalior, nadat Raffles er zich van overtuigd had, dat men maatregelen zou nemen om de onderaardse gang, die naar het luik voerde, over een grote lengte dicht te metselen, ten einde een herhaling van een zo brutale overval onmogelijk te maken.

Zij vertrokken te paard en gingen verder in westelijke richting tot zij het plaatsje Sabalgahr aan de Chambal gelegen, hadden bereikt.

Toen zij dit gehucht binnenreden, vroeg Brand:

— Hadden wij eigenlijk niet te Gwalior moeten blijven om alles in het werk te stellen, professor Nicholson voor goed onschadelijk te maken?

— Misschien wel, antwoordde Raffles nadenkend, maar ik ben van mening dat wij hem nog wel te zien zullen krijgen voor wij India verlaten hebben. Kijk daar eens, die fakir, zo viel hij zich zelf in de rede.

— Ja, ik zie hem, zei Brand. Wat heeft hij voor bijzonders?

— Nou, zei Raffles, kijk eens goed; als blikken konden doden, waren we er al geweest.

— Misschien is dat zijn manier om een groot aalmoes machtig te worden, zei Brand. Zullen wij hem wat geven?

— Ja, doe dat. Misschien bezweren wij daardoor zijn boze oog.

Brand haalde een roepia te voorschijn en wierp het naar de fakir, die het geldstuk in de vlucht behendig greep en een onverstaanbare heilbede scheen te prevelen.

Toen zij reeds veel verder waren, keerde Raffles zich in het zadel om, ten einde achter zich te kijken.

— Hij kijkt ons nog altijd na, zei hij op gedempte toon.

— Zijn dankbaarheid zal geen grenzen kennen, lachte Brand.

— Ja, laten wij dat hopen, zei Raffles, zijn paard aansporend.

Zij volgden de hoofdstraat en hielden stil voor een tamelijk grote herberg, half uit steen, half uit hout opgetrokken.

De waard, een kleine, verschrompelde Hindoe, kwam hun met veel strijkages tegemoet.

— Hebt gij een goede kamer voor ons? vroeg Raffles.

— Zeker Sahib, antwoordde de man.

— En kunt gij ons een goede maaltijd bezorgen?

— Ook dat, sahib. Gij zult tevreden zijn.

De ruiters stegen af, en een staljongen kwam toesnellen, om de paarden onder dak te brengen.

Toen hij reeds uit het gezicht verdwenen was, stond Raffles nog onbeweeglijk op dezelfde plek, en keek hem na.

Brand keek zijn vriend verwonderd aan.

— Wat scheelt je, Edward? vroeg hij. Het is of je vandaag voor het eerst een Hindoe ziet. Vindt je iets bijzonders aan die paardenjongen?

— Iets bijzonders? Neen, of misschien toch wel; heb je zijn blik gezien?

— Ik heb er niet opgelet, antwoordde Brand.

— Nu, het heeft ook niets te betekenen, het zal wel verbeelding van me zijn, mompelde Raffles. Kom, laat ons naar binnen gaan. Ik heb trek in eten.

De reizigers gingen de herberg binnen en begaven zich naar de kamer, die hun door een huisknecht was aangewezen.

Ook deze inlandse bediende scheen

de opmerkzaamheid van Raffles te trekken, zodat het Brand opviel, en hij zich ongerust afvroeg met welke gedachten Raffles zich bezig hield.

Gedurende de maaltijd, die zij in dezelfde kamer gebruikten, vroeg de jongeman die zijn nieuwsgierigheid niet langer kon bedwingen:

— Vertel eens, Edward, wat is er met je? Waarom let je zo bijzonder op de inlandse bedienden, en zo even op die ongelukkige fakir met zijn verminkte lichaam?

Raffles keek zijn vriend strak aan, voor hij antwoordde:

— Ik vrees dat die mensen in dienst staan van de Worgers.

Charles Brand slaakte een gedempte kreet van schrik, en ongelooft.

— Waarom denk je dat?

— Omdat zij elkander de geheime tekens gaven, waarvan ik de bedoeling ken. Ik leid er uit af, dat Nicholson zich wil wreken en mij laat bescpieden.

— Is dat niet wat ver gezocht? Hoe die zich nog te Gwaljar moet bevinden, de bedelaars en bedienden van dit kleine stadje reeds zou hebben kunnen inlichten en instructies geven?

Raffles glimlachte.

— Ik merk wel, dat je nog niet goed op de hoogte bent van de praktijken der Thugs. Een mededeling, bericht, of gerucht vliegt met onbegrijpelijke snelheid door het gehele land. Des nachts geven zij elkander vuursignalen van de toppen der bergen, overdag brengen ruiters, stokers van locomotieven, treinconducteurs de berichten over. Geloof mij, ik ken hun methoden. Het was vast reeds bekend, dat wij hier onze intrek zouden nemen, nog voor wij af gestegen waren.

Brand keek zijn vriend ernstig aan.

— Maar als dat zo is, riep hij uit, dan doen wij het verstandigst, aanstonds naar meer beschaafde streken terug te keren.

Wederom verscheen er een vage glimlach op het gelaat van de Grote Onbekende.

— Dat zou weinig baten, zei hij. Tot zelfs in Bombay en Calcutta hebben de Worgers hun rotgenoten. Als de politie

eens alle geheimzinnige misdaden, die daar gepleegd worden tot klaarheid kon brengen, dan zou men zien, dat de overgrote meerderheid op rekening van de Worgers moet worden gesteld.

— Maar laat ons dan dadelijk terugkeren, riep de jongeman uit. Als Nicholson ontdekt dat je niet de eerste de beste Engelsman bent, die zijn plan heeft doen mislukken, maar niemand anders dan zijn doodsvijand, die professor Shydrift, de dood heeft doen vinden, dan.....

— Stil... spreek niet zo luid, waar-schuwde Raffles op gedempte toon. Zo-even heb ik de planken in de gang horen kraken, en het raam van onze kamer staat open.

Raffles stond op en ging met vlugge schreden op het venster toe. Hij boog zich voorover en wierp een blik naar buiten.

Onder het raam, in de felle zon, met de rug tegen de muur geleund, zat een Hindoejongen op een strootje te kauwen, blijkbaar half in slaap en versuft van de hitte.

Voor het overige was er niemand in de buurt te zien.

Langzaam begaf Raffles zich weer naar zijn plaats aan de tafel.

Toen zei hij, als iemand die een vast besluit heeft genomen:

— Ik ga niet terug voor ik het ogenblik daartoe gekomen acht. Wat het lot over mij beslist heeft, dat zal zich voltrekken. Je weet dat ik fatalist ben...

— Wij gaan dus verder?

— Absoluut. Wij zullen ons reisplan afwerken, en ons daarin niet laten weerhouden door professor Nicholson. Dan zouden wij hem al te veel eer bewijzen.

— Kunnen wij hier rekenen op gewapende hulp, als er iets mocht gebeuren? vroeg Brand, wiens onrust toenam, nu hij de reden kende van de zwijgzaamheid van zijn vriend.

— Niet al te veel. Er ligt in de buurt wel een garnizoen. Wij bevinden ons op de grens van de streek, waar de Bhils en de Gounds wonen, woeste stammen, die slechts met moeite en met vertoon van macht in bedwang worden gehouden. Ik zal dan ook mijn reisplan enig-

zins wijzigen en die streek vermijden, want al ben ik van mening, dat niemand zijn lot ontloopt, men moet het noodlot niet tartten. Slechts goed bewapende patrouilles kunnen zich in die bergstreken wagen, en dan nog moeten zij er de wegen zeer goed kennen, wat met mij niet het geval is, en ik zou ons in deze omstandigheden niet gaarne toe vertrouwen aan de hoede van een gids.

Na hun maaltijd stelden zij hun reisplan voor de volgende dag vast.

Zij besloten, daar de paarden volkomen uitgerust waren, die dag tot het plaatsje Dampura, niet veel groter dan een gehucht te rijden.

Reeds vroeg in de avond begaven zij zich ter ruste, na er zich van overtuigd te hebben, dat de deur en het raam secuur gesloten waren, en dat hun revolvers zich onder het bereik van hun hand bevonden.

Er gebeurde echter niets, en de reizigers zetten de volgende ochtend reeds vroeg hun reis voort.

Ook Brand en Henderson welke laatste door de jongeman op de hoogte was gebracht, letten thans goed op hun omgeving, maar zij konden niets ontdekken, dat hun reden tot argwaan gaf.

De bevolking was hier vriendelijk en van zachtaardige inborst, de mannen waren rijzig en slank, met regelmatige trekken en Arische neuzen, glanzend haar, en schitterend witte tanden.

Het weer bleef goed, zoals altijd om deze tijd van het jaar en de warmte was op deze hoogte niet al te drukkend.

Laat in de avond bereikten zij Dampura, te midden van een dal gelegen, omgeven door hoge bergen die de einder aan alle zijden afsloten.

De reizigers zochten direct een goede herberg op, en daar zij vermoeid waren daar zij aan één stuk doorgereden waren, begaven zij zich vroegtijdig, na wat gegeten te hebben, naar bed.

Langzamerhand was de ongerustheid ietwat geweken.

Zij hadden gedurende de hele dag niets biezonders opgemerkt, ofschoon zij nog altijd nauwkeurig acht hadden gegeven op alle personen, die zij tegen kwamen.

Trouwens stelde hen ook de nabijheid van het fort Ratanbluir gerust, dat op slechts enkele mijlen afstands lag, en waar een vrij talrijk garnizoen lag.

De volgende dag stonden de drie reizigers wederom vroeg op.

Het was marktdag en van heinde en verre waren de landbouwers met hun producten, de marskramers met hun zijden, geweven stoffen, hun prachtig gedreven koperwerk, hun wapens en reukwerken gekomen.

Het was een drukte van belang op de kleine markt, en de lucht scheen te gonzen van het stemmenrumoer.

Vol belangstelling drentfelden de mannen door het gewoel, terwijl zij de stalletjes der Hindoese kooplieden bekeken of bleven staan voor de mat van een slangenbezweerder, die op de tonen van een fluit brilslangen uit hun manden deed komen om hun toeren te verrichten.

Toen het middaguur naderde, wierp Raffles een blik op zijn polshorloge en zei tot Brand.

— Wij zullen dadelijk na de lunch verder trekken, want voor het vallen van de avond zou ik wel te Jhaipur willen zijn, waar zich een prachtige tempel moet bevinden, die ik nog nooit gezien heb. Ga jij vast met Henderson de bagage pakken, Charles. Ik blijf hier nog even rondlopen, en kom over een half uur terug.

— Wees maar voorzichtig, zei de jonge man.

— Wat zou mij hier te midden van deze menigte kunnen overkomen? riep Raffles lachend uit. Ga gerust. Over een half uur ben ik bij je. Ik heb daarginds een stalletje gezien, waar zeer fraaie shawls lagen; ik ga er een of twee kopen.

Met een hoofdknik namen zij afscheid, en Raffles zag Brand in het drukke gewoel verdwijnen.

Langzaam zette Raffles zijn wandeling voort, totdat hij weer voor het kleine stalletje stond, waarop hij zoëven een aantal fraai bewerkte, met gouddraad bestikte shawls had gezien.

Vele kopers schenen hem echter te zijn voor geweest, want hij zag nog

maar enkele doeken liggen.

Hij nam ze een voor een op en schudde toen teleurgesteld het hoofd. Het was niet wat hij zocht.

De koopvrouw, een oude Hindoese, had zijn bewegingen gevolgd en vroeg nu in gebroken Engels:

— Wilt gij niet een van mijn shawls kopen, Sahib?

— Dat was ik van plan, antwoordde Raffles, maar ik zie tot mijn spijt en ook enigszins tot mijn verwondering, dat de mooiste exemplaren reeds van de hand zijn gedaan.

De verkoopster was opgestaan en zei nu haastig:

— Als de Sahib zich de moeite wil geven, mij naar mijn woning te verge-

zellen, die hier niet ver vandaan is, dan zou ik hem nog een aantal doeken kunnen tonen, veel mooier dan die gij hier hebt gezien.

Raffles aarzelde een ogenblik.

Plotseling kwam zijn ongerustheid en achterdocht weer bij hem boven.

Hij keek de vrouw aandachtig aan alsof hij in haar ziel wilde lezen.

Op haar gelaat was echter niets anders waar te nemen dan de hebzucht van een koopvrouw, die aan een vreemde deling voor veel geld iets van haar voorraad wil verkopen.

Bovendien, het was klaarlichte dag.

Hij aarzelde dus niet langer en zei:

— Goed; ik ga met u mee, als het niet al te ver is.

HOOFDSTUK VIII

DE HINDERLAAG

De vrouw wenkte een knaap, die nieuwsgierig stond toe te kijken, en die als enig kledingstuk een rode doek om de heupen droeg en beduidde hem acht te slaan op haar koopwaar.

Daarop richtte zij zich tot Raffles en zei op onderdanige toon:

— Ik ben tot uw dienst, Sahib.

Het tweetal baande zich een weg door het marktgedrang.

Niemand scheen acht op hen te slaan.

Raffles vroeg zich af of de vrouw hier thuis hoorde, of dat zij met haar koopwaar uit een naburig dorp zou zijn gekomen.

Zij hadden het marktplein spoedig achter zich gelaten en sloegen nu een nauwe kronkelende straat in, die in de richting van het gebergte leidde.

De straat liep omhoog, en de huizen waren klein en vervallen.

De meeste waren van bamboe met rieten daken.

Een aantal spiernaakte kinderen speelden in de vuilnishopen, waar enige varkens knorrend rondliepen.

Een paar schurftige honden, met lange spitse oren en loerende ogen, snuffelden in het vuil.

Aan het einde van de straat bleef de vrouw, die wat moeilijk scheen te lopen eindelijk staan voor een huis, aan de voorzijde voorzien van een soort luifel, om de zonnestralen te weren van de uitstalling, welke Raffles voor een der ramen zag liggen.

Ook daar lagen enige fraaie doeken voor het raam uitgestald, benevens enkele prachtig bewerkte dolken met ivooren greep en krom lemmer, waarvan de schede uit rood fluweel bestond, versierd met gouddraad en met koper beslagen.

Achter het raam zat een kleine jon-

gen van een jaar of tien, die blijkbaar moest oppassen dat geen dieven hun begerige handen naar de uitstalling uitstaken.

Raffles verwonderde er zich enigszins over dat hij zulke fraaie voorwerpen aantrof in een dorp als dit, maar hij dacht er niet verder over na.

Op de drempel keerde de vrouw zich naar hem om en zei:

— Treed binnen, Sahib, ik zal u de schoonste doeken laten zien, welke men weeft van de Ganges tot aan het Himalayagebergte.

Raffles volgde de vrouw op de voet, en bevond zich nu in een ruim vertrek, dat tot winkel diende, en zijn licht ontving door het raam, dat op de straat uitkwam.

Er stonden slechts een tafel van bamboe vervaardigd en een paar stoelen.

Op een tafel, die als toonbank dienst deed, waren enige doeken uitgespreid.

Raffles nam ze een voor een in de hand en bekeek ze aandachtig.

— Hebt gij niets anders? vroeg hij. Dit zijn machinaal vervaardigde lappen zoals men ze in Bombay en Calcutta voor een paar roepia's kan kopen.

De vrouw dacht even na en zei toen:

— Ik zie dat gij een kenner zijt, Sahib. In gindse kast zult gij een verzameling echte shawls uit Kashmir vinden, die zelfs de gouverneur zich niet zou schamen aan zijn echtgenote te schenken.

Onder het spreken was zij op een kast met een glazen deur togetreden, opende deze deur en nu zag Raffles een groot aantal zeer fraaie shawls, die op de planken lagen of over koperen roeden waren gehangen.

Hij stak zijn hand uit, om een der shawls van de plank te nemen, maar op

hetzelfde oogenblik bezweek de grond onder zijn voeten.

Hij wilde zich ergens vastgrijpen, maar hij had er de tijd niet toe.

Hij plofte van een vrij aanzienlijke hoogte neer op een stenen vloer.

Het valluik, waarop hij gestaan had, klapte omhoog, maar voor hij de slag van het zich sluitende luik vernam, ving zijn oor het luid gejammer op van de knaap, die aan het raam had gezeten en het gehele geval zwijgend scheen te hebben gevolgd.

Verdoofd door zijn val richtte Raffles zich met moeite overeind.

Met de handen voor zich uit tastende en zeer langzaam voet voor voet zettende, uit vrees dat hij in een put zou kunnen storten, schuifelde Raffles vooruit, tot zijn vingers stuitten tegen een koude wand, die glibberig aanvoelde.

Een oogenblik stond hij stil, nog half duizelig door zijn val.

Toen begon hij langzaam langs de muur te lopen, steeds voorzichtig met zijn voeten voor zich uit tastende.

Het onderaardse hol, waarin hij gevallen was, was blijkbaar zeer groot, want hij meende reeds minstens honderd stappen te hebben gedaan, toen hij nog steeds geen hoek gevonden had.

Zijn handen tastten overal langs de ruwe stenen muur, in de hoop hier of daar een opening te ontdekken, of een deur, waardoor hij zou kunnen ontkomen, maar zijn vingers ontmoetten niets anders dan de ruwe oppervlakte van het gesteente.

Hoe verwenste hij nu zijn zorgeloosheid.

Het was duidelijk, dat die Hindoe-vrouw in dienst stond van de Worgers en dat hij in een hinderlaag gelokt was.

Nu begreep hij ook, waarom de fraaie doeken zo plotseling van het stalletje verdwenen waren; zij waren niet verkocht, maar door de koopvrouw weggenomen, in de verwachting, dat Raffles, die reeds een paar malen een begerige blik op de prachtige doeken had geworpen, wel zou terugkomen en haar naar haar woning zou volgen, als zij hem vertelde, dat zij daar nog mooiere shawls had.

Het bevreemde hem aanvankelijk een weinig, dat hij niet direct overvallen was, maar spoedig begreep hij, waaraan dit was toe te schrijven.

Het was niet zeker of de overval wel gelukken zou, en nu was de gewaande koopvrouw waarschijnlijk op weg naar haar lastgevers om dezen te melden, dat het slachtoffer in de val was gelokt.

Als dat inderdaad het geval was, dan zou zij misschien geruime tijd uitblijven, en zou hij wellicht gelegenheid vinden te ontsnappen.

Nieuwe hoop vervulde zijn hart.

Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde zijn zaklantaarn te voorschijn, die hem slechts zelden verliet.

Een bitter gevoel van teleurstelling maakte zich van hem meester, toen hij de vinger op het knopje had gedrukt.

In de val was het gloeilampje zowel als de kleine lens gebroken.

Hij moest dus in deze tastbare duisternis een uitweg zoeken.

Niet wachtende op het gevaar, begon hij hoe langer hoe sneller te lopen, maar nergens stuitte hij op een hoek.

— Ik ben een domoor, mompelde hij in zich zelf, ik had het dadelijk moeten begrijpen, de kelder waarin ik gevallen ben, is rond en het is dus niet te verwonderen dat ik geen hoek vind.

Hij legde zijn kapotte zaklantaarn dicht bij de muur neer, en begon zijn rondgang opnieuw zorgvuldig zijn stappen tellend. Hij moest er bijna tweehonderd afleggen voor zijn voet tegen de lantaarn schopte.

De kelder moest dus minstens tien meter in doorsnede meten, maar vruchteloos hadden zijn vingers langs de muur naar een uitgang getast.

Raffles bracht de hand naar zijn zak, en een zucht van verlichting ontsnapte hem.

Zijn trouwe revolver had hij gelukkig nog.

Hij opende het wapen op de tast, overtuigde zich, dat alle patronen er in zaten en liet het toen weer in zijn zak glijden.

Juist op dat oogenblik verlichtte een heldere lichtstraal als een bliksemflits voor een ondeelbaar moment de duis-

ternis.

Raffles moest zich de ogen met de armen beschermen, zo verblindend was deze lichtflits geweest.

Het duurde maar kort en toen was alles weer pikdonker.

Misschien hadden de samenzweervers zich willen overtuigen of Raffles zich werkelijk in hun macht bevond, maar waar dat licht ergens ontstoken zou kunnen zijn, daarvan kon hij zich geen begrip vormen.

Onvermoeid met eindeloos geduld, begon hij opnieuw langs de wand te tasten.

Het was vruchteloos; er was geen uitgang.

Plotseling viel hem iets in.

Misschien was er een luik in de bodem. Om dat te vinden had hij echter licht nodig.

Toen pas dacht hij aan zijn lucifers.

Hij haalde een lucifer uit het doosje te voorschijn en bij het licht daarvan kon hij zijn gevangenis opnemen.

Het was inderdaad een cirkelvormige ruimte, en nu zag hij ook het luik, dat zich juist in het midden van de zoldering bevond.

Het zwakke licht van een tweede lucifer deed hem zien, dat er zich in de stenen vloer eveneens een luik bevond.

Om lucifers te sparen, kroop hij er op de tast naar toe.

Maar hij had het luik nog niet bereikt, of hij voelde zich door een duizeling aangegrepen.

— Stikgas, mompelde hij zwak voor zich heen.

Hij trachtte zijn laatste krachten te verzamelen om het luik te bereiken, maar zij begaven hem voor hij zover kon komen.

Zijn slapen begonnen te kloppen, duizenden sterretjes dansten voor zijn ogen...

Toen wist hij van niets meer.....

Hoe lang deze staat van verdoving geduurd had, zou hij naderhand onmogelijk hebben kunnen zeggen.

Toen hij tot bewustzijn kwam en de ogen voor het eerst opende, moest hij ze dadelijk sluiten, zo schel was het licht.

Het duurde een poos voor hij het waagde ze opnieuw te openen en zijn omgeving op te nemen.

Hij bevond zich in een grote zaal, zonder enig venster. De ruimte werd verlicht door wel honderd fakkels, die op geregelde afstanden in ijzeren ringen tegen de muren waren bevestigd, die bloedrode geverfd waren.

In deze zaal bevond zich een groot aantal Hindoes, die in een halve cirkel gehurkt in het midden op de vloer zaten.

Hun ogen, schitterend als karbonkels, waren op het gelaat van hun gevangene gevestigd.

Hij zat op een houten driepoot tegenover een lange tafel, met een bloedrood kleed overdekt, waaraan zeven mannen gezeten waren.

Hij, die in het midden zat, had een blanke gelaatskleur. Ofschoon zijn gezicht voor de helft door een rood masker bedekt was, had Raffles hem toch aanstonds herkend.

Het was professor Nicholson, zijn gehate tegenstander.

De zes andere mannen waren Hindoes, en één enkele blik was voor Raffles voldoende om hem te doen zien, dat het leden van het Genootschap der Worgers waren en wel meer in het bijzonder hogepriesters van Kali, de Godin des Verderfs.

Er heerste een doodse stilte in de grote zaal, waarvan de rode muren beschilderd waren met zinnebeelden, bij de eredienst der gevreesde Godin behorende.

Aan ijzeren haken waren bronzen stierenkoppen opgehangen, grote kromme zwaarden, met een blinkende kling en ivoren gevest, kronkelende slangen, met de kop van een vogel, uit ebbenhout gesneden en dan de meest afschuwwekkende versiering van alles: een rij mensenhoofden, aan de haren opgehangen aan koperen ringen, en waarop de uitdrukking van ontzetting nog steeds was te lezen, al waren zij geheel verdroogd.

Raffles sloeg de armen over elkaar.

Hij begreep dat zijn laatste uur wel dra zou slaan en hij nam het vaste besluit zich een man te tonen, en zijn

doodsvijand niet het genoeg te gunnen hem op een gebaar van angst of schrik te betrappen.

Hij had de dood reeds meermalen onder de ogen gezien en hij zou hem fier tegemoet weten te treden.

Nicholson was de eerste die sprak.

Zijn stem had een holle klank en zijn ogen schitterden met een boosaardige glans door de gaten van zijn masker, toen hij zei:

— John Raffles, gij hebt mijn weg nogmaals durven kruisen, gij hebt twee dagen geleden een mijner grootste plannen doen mislukken, gij zult sterven...

Toen Raffles zijn tocht over het marktplein voortzette, was Charles Brand voor de paarden gaan zorgen en had Henderson last gegeven de bagage te pakken.

Toen hij hiermee klaar was en Henderson zich weer bij hem voegde, was er juist een half uur verstreken.

Brand zette zich voor het enige raam van de gelagkamer, om daar de terugkeer van Raffles af te wachten.

Kwartier na kwartier verliep en langzamerhand begon zich van de jongeman een vage ongerustheid meester te maken.

Hij wierp een blik op zijn polshorloge, verliet zwiingend de gelagkamer en ging op de drempel van de buitendeur staan, van waar hij een gedeelte van de markt kon overzien.

Hij liep een korte poos heen en weer en ging toen de gelagkamer weer binnen.

Henderson keek hem verwonderd aan en zei:

— Ongerust, mijnheer Brand? Alles is toch in orde, naar ik hoop.

— Ik vrees dat ik daar niet bevestigend op kan antwoorden, James, antwoordde Brand. Mylord zou over een half uur terug zijn, nadat ik hem verliet en het is nu bijna een vol uur later. Je weet welke gevaren hem boven het hoofd kunnen hangen.

— Maar mijnheer Brand, dan mogen wij hier geen ogenblik zitten blijven, riep Henderson uit. Laten wij dadelijk eens op de markt gaan kijken.

— Je hebt gelijk, James, mijn voor-

gevoelens bedriegen mij bijna nooit. Ik had mylord niet alleen mogen laten gaan. Laten wij dadelijk gaan.

Het tweetal begaf zich met spoed naar de markt, waar het thans heel wat minder druk was.

Zij ondervroegen een paar politieagenten en eindelijk vonden zij er een, die hun kon vertellen, dat de vreemdeling, wiens uiterlijk zij hem beschreven met een koopvrouw in shawls gesproken en met haar de markt verlaten had.

— Weet gij waar die vrouw woont? vroeg Brand. Ik vrees dat onze reisgezel een ongeluk is overkomen.

— Zij woont aan het einde van gindse straat, Sahib. Ik wil u er wel even heen brengen, zei de man.

— Laat ons dan direct daarheen gaan, riep Brand uit.

De agent geleidde hen naar de woning van de koopvrouw, en de drie mannen traden binnen.

Er was niemand behalve de knaap, die nog altijd op zijn plaats bij het raam zat.

Er lag een angstige uitdrukking in zijn ogen, die nog nat waren van vergoten tranen.

Charles Brand greep de jongen bij de arm en schudde hem heen en weer.

— Is hier zoëven een vreemdeling geweest, een Europeaan, een blanke? vroeg hij.

De knaap antwoordde niet, maar keek zijn ondervrager schuw aan.

De jongeman liet de arm van het ventje los en begon het vertrek te onderzoeken.

Voor de glazen kast bleef hij een ogenblik staan, maar toen vloog de jongen plotseling op en gilte in de taal van zijn volk:

— Ga van het luik af, vreemdeling, ga er af, als gij niet naar beneden wilt vallen.

Als door 'n slang gebeten week Brand achteruit bij het horen van die kreet, die de knaap ondanks zichzelf ontsnapt was.

Toen trad Brand weer op de jongen toe en zei op gedempte toon:

— Het is dus waar? Hier is zoëven

een vreemdeling geweest die door een geheim luik omlaag gestort is?

De knaap knikte bevestigend, terwijl de tranen hem over de wangen liepen.

Toen stak hij met een smekend gebaar de handen naar Brand uit en riep:

— Verraad mij niet, vreemdeling. Verraad mij niet. Men zou mij doden.

— Wie is die vrouw?

— Mijn tante, de zuster van mijn moeder, die verleden jaar gestorven is.

Brand stond een oogenblik in beraad. Het was nu wel duidelijk, dat Raffles in een hinderlaag was gevallen.

Maar hoe moest hij zijn vriend bevrijden?

— Hoe gaat dat luik open? zo wendde hij zich weer tot de knaap.

De jongen wees zwijgend naar een bijna onzichtbaar knopje, in het snijwerk van de deur verborgen.

HOOFDSTUK IX

HET BRANDOFFER VAN DE GODIN KALL

Toen Raffles de woorden van Nicholson hoorde, had hij geen spier van zijn gelaat vertrokken.

Hij had niets anders verwacht en zel kalm:

— Ik ben in uw macht.

— Dat zal wel zo zijn, hernam Nicholson op ijskoude toon, maar verwacht niet, dat gij een zachte dood zult sterven. Gij zult te weten komen dat ik mij ook in dit land weet te bedienen van hen, die meesters zijn in het uitdenken van folteringen.

Hij wachtte even en vervolgde:

— Weet gij in wiens handen gij gevallen zijt?

— Ik geloof wel het te kunnen raden, antwoordde Raffles, ik bevind mij te midden van de Worgens, vreesdiers, van

de Godin Kall, en ik moet zeggen, dat gij in hun gezelschap geen slecht figuur slaat. Gij zijt hunner waardig.

Nicholson had zich half van zijn stoel verheven, maar kon niets anders dan een sissende klank uitbrengen.

Toen liet hij zich weer op zijn stoel neer wreef zijn dorre handen en hernam grijnzend:

— Dat kon wel eens waar zijn. Weet gij misschien iets af van de gebruiken en de gewoonten der Thugs?

— O, jawel. Ik heb daar een speciale studie van gemaakt.

— Dan moet je weten dat hun godin een godin der Wrake en des Verderfs is?

— Dat schijnt wel zo, antwoordde Raffles laconiek.

— Zij hebben je van Gwalior af gevolgd, je hebt wat te luid gesproken in het dorp dat je gisteren verlaten hebt, en van dat ogenblik af was mijn besluit genomen. Ik zal de dood van mijn leermeester weten te wreken.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik heb niets anders verwacht, zei hij, je kunt doen wat je wilt, maar als je soms mocht denken mij vrees te kunnen aanjagen, dan vergis je je, ellendeling.

Nicholson antwoordde niet, maar riep in de Hindoese taal enige bevelen.

Een paar Hindoes sprongen op en grepen Raffles vast.

Zijn armen werden met touwen op zijn rug gebonden.

Alle aanwezige Hindoes, die tot nu toe met gekruiste benen in het midden van de vloer hadden gezeten, stonden op, en er vormde zich een stoet, voraafgegaan door de zes hogepriesters, in hun witte gewaden en met een gouden kroon op het hoofd, waaruit de groene kop van een imitatie brilslang stak.

Raffles werd in het midden van deze stoet genomen en ter zijde, voor en achter hem liepen gewapende samenzweerders.

Zij hadden allen een lans, een krom zwaard zonder schede en een rond koperen schild, dat aan hun linker arm hing, en dat beschilderd was met allerlei afgrijselijke voorstellingen, monsters, slangen en draken.

Langzaam schreed de stoet naar het tegenovergestelde einde van de zaal, die was afgesloten door een zwart gordijn.

Naarmate de stoet voortschreed onder de klanken van een schrille fluit en trommels, die met doodsbeenderen geslagen werden scheen het Raffles toe, alsof de hitte in de zaal toenam.

Ineens schoof het zwarte gordijn ter zijde, en in een grote opening, bijna zes meter hoog, zag Raffles het afschuwelijkste afgodsbeeld dat zijn ogen ooit aanschouwd hadden.

Het was de Godin Kali, een koperen beeld van een naakte vrouw, dat dof glansde in het licht der fakkels.

Het gelaat van de godin vertoonde een afgrijselijke uitdrukking van on-

menselijke wreedheid; de lippen waren opgetrokken, als van een hond, die gaat bijten.

Het had drie ogen, twee op de gewone plaats en een in het midden van het voorhoofd.

In de opgeheven rechterhand hield zij een tros kronkelende slangen, in de linkerhand een kort zwaard.

De haren werden eveneens voorge- steld door walgelijke slangen, die door elkander krioelden, en langs de hals op de boezem neervielen.

Het beeld was in zittende houding afgebeeld, met bekruste benen.

De hitte was nu ondraaglijk geworden, en spoedig bleek het wat hiervan de oorzaak was.

De buik van de Godin was hol, en uit die holte straalde een rossige gloed.....

In de holle, gekruiste benen, brandde een vuur, hetwelk het afgodsbeeld geheel en al verhit had.

Boven dit kolenvuur bevond zich een rooster, dat reeds roodgloeiend was geworden.

Nicholson was met gekruiste armen op Raffles toetreden.

Hij bracht zijn gelaat vlak bij het zijne en er lag een duivelse klank in zijn stem, toen hij hem toesiste:

— Nu zal je wel begrijpen, wat we met je gaan doen. We zullen je in de koesterende armen werpen van de godin Kali. Je bent immers goed met hun gewoonten bekend? Welnu, mijn Thugs zijn van oordeel dat je de toorn der Godin hebt opgewekt, die slechts bezworen kan worden door je haar ten offer te brengen.

Het doffe gebeuk op de trommels was toegenomen, en de fluiten gilden.

Ondanks zich zelf voelde Raffles een huivering langs zijn rug.

Hij zou dus een afschuwelijke dood moeten sterven, de dood door hitte, want niet onmiddellijk zouden de vlammen hem verteren, maar hij zou als het ware langzaam gebraden worden.

De hogepriesters van Kali murmel- den onafgebroken hun geheimzinnige spreuken.

Een aantal Thugs, tot godsdienstra- zernij opgezweept, dansten als waan-

zinnigen in het rond, steeds sneller en sneller.

Toen grepen, op een nieuw bevel van Nicholson, de mannen Raffles beet, en sleurden hem tot aan de voet van het afgodsbeeld.

Vier man namen hem op, om hem tegen de gloeiende buikholte te drukken, maar ineens lieten zij hem op de vloer vallen en zochten met de handen voor de oren een goed heenkomen.

Oerverdovend door de wanden weerkaatst kraakten er schoten.

Een hels rumoer brak los.

Nicholson slaakte een gebrul van woede.

— Maak hem af, sla hem dood, schreeuwde hij.

Een eskadron bereden Sipayers met Charles Brand en Henderson voorop, was de tempel van de Godin Kali binnengedrongen.

Met buksen, revolvers en lansen, baanden zij zich een weg door de Thugs, die bij dozijnen tegelijk in het stof beten.

Het eerste wat Henderson deed, was de hoelen verbreken, die Raffles bonden.

Toen sprong hij op de Hindoe toe die reeds zijn lans geveld had om hem te doorboren, rukte het kromzwaard uit diens gordel en hieuw hem met één geweldige slag het hoofd van de romp.

Met reuzenkracht een gevallen zwaard hanterend, drong Raffles van zijn kant door de Hindoes heen.

Binnen enkele minuten was het gevecht geëindigd. De meeste Thugs waren dood, en de rest werd gevangen genomen en weggeleid.

In het strijdgewoel echter was professor Nicholson spoorloos verdwenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Monsters uit het verleden

